*Wb/ps/*دار ته هرکلی

ثناء چې هر څه وغوارې ربه هغه کړی شې ټول نظام
د سترګو رپ کې بدلوی شې ټول ژوندي په يوۀ امر
مړۀ کوی شې بيا يې بيا ژوندي له خاورو پاڅوی شې
دا جهان واړه په بل مخ اړوی شې بيايې څو واري هم
ښکلی جوړوی شې دا مغرور شاهان له تخت
غورځوی شې

ملنګان شاهانه تخته ته رسوی شې

هر څه هر چاته چې غواړې ورکوی شې هر څه هر چا
نه چې اخلې اخستی شې لوی خالق د مخلوقاتو یې
خالقه رب د ټولو کایناتو یې خالقه ته جبار ، قهار ،
غفار یې لویه ربه یکې یو یې خود مختار یې لویه
ربه چې دې خوښه شي هر څه هغه کوې ته

> ځوک په غم اخته کړې ځوک خوشالوې
> ته

یو مرغۍ له هوا راولې پنجرې ته بل له اوسپنې
پنجرې ازادوې ته چې د عمر ګناه ګار درته په صدق
توبه اوباسي توبه یې قبلوې ته نو زه هم یو سوال
کوم د سوال نه مخکې هغه دا چې دغه سوال به مې
منې ته ته رحمٰن یې هم رحیم یې هم قدیر یې هم
علیم یې هم ستار یې هم خبیر یې عجیبه زورور ذات
یې پاکه ربه ته القاضی الحاجات یې پاکه ربه زه د
ستا یو ډېر عاجز غوندې بنده یم نفس شېطان را

سره مل دی شرمنده یم زه خو نیک نام کوم چې
پرهېزګار یم تا ته پته ده چې څومره ګناهګار یم زه د
کمزوری یم بې وسه یم ناتوان یم زه په بدو عملونو
پښېمان یم تا ته سوال کړم ته ښونکی یې خاونده
ګناه ګار ته تېرېدونکی یې خاونده ته غفور یې ګناه
ګانو نه را تېر شه ډېر رحیم یې سزاګانو نه را تېر شه
رحمٰن ذات یې رحمتونو کې مې غرق کړه تاته خوښ
محبتونو کې مې غرق کړه که (مفتون) یم مفتونیت
راځنې واخله بدخویونه بد خصلت راځنې واخله د
نېکیو توان کافي راته عطاء کړه زه معافي غوارم
معافي راته عطاء کړه ژوند سپېڅلی مطابق د
شریعت را یا الله آخر کې مرګ د شهادت را

پاکه مینه

که دې مینه کې بیمار شم بیمار نه یم که هجران کې
دې ازار شم ازار نه یم

چې یو ځل دې اغیاران په دار محکوم کړم که بیا سل
ځله په دار شم په دار نه یم

که زر واره د جهاد په حقه لار کې ګړنګونو نه ګزار
شم ګزار نه یم

چې د پاک حرم خادم او خاکروب نه شم که د درست
جهان سردار شم سردار نه یم

که (مفتون) ددې فاني ژوند طلبګار شم که زه دغه
شان هوښیار شم هوښیار نه یم

۱۳۸۲ مئین شه اول پاک غني سبحان باندې مئین شه
بیا نبي اخر زمان باندې مئین شه

بیا د ژوند د تېرولو قانون زده کړه په قرآن عظیم
الشان باندې مئین شه

چې د خدای او د رسول فرمانبردار وي پس له هغې
په انسان باندې مئین شه

کافرانو نه نفرت او کرکه وکړه مسلمانه مسلمان باندې
مئین شه

شېطانان د استغفار په غشو وله زړه کې ساته په
ایمان باندې مئین شه

مجاهد شه خپلې وینې نذرانه کړه د الله په هر
فرمان باندې مئین شه

په جامه د شهادت یې ور سینګار کړه حقیقت کې په
خپل ځان باندې مئین شه

دا بدرنګ لښکر ترې وشړه (مفتونه) په ښاپسته افغانستان باندې مئين شه

۱۳۸۲ مجاهد شه

نېک بنده د پاک سبحان شه مجاهد شـه د حضور په لار روان شه مجاهد شه صـداقـت زده کـړه د حـضـرتِ صديـق نـه د حضور نور چشمان شه مجاهد شه عـدالـت راوړه د حـضـرتِ عـمـر بـيـا د مظلومو نګهبان شه مجاهد شه شـجـاعـت پـېـدا د حـضـرتِ عـلـي کـړه کافرانو ته طوفان شه مجاهد شه پـه قرآن عظيم الشان دې وينه توې کړه د وخت حضرتِ عثمان شه مجاهد شه نـوې نـاوې مـنـتـظـره تر قـيـامـت کـړه حنظله غوندې قربان شه مجاهد شه جلېبيب شه هم غازي شه هم شهيد شه د وخت داسې مسلمان شه مجاهد شه د جهاد د جنګ مېدان ته په غورځنګ ځه د خالد په شانته ځوان شه مجاهد

شه ظالمانو لره سور اور شه (مفتونه) په مظلومو مهربان شه مجاهد شه

مـقـابـــلـه دا ژونـدون دی امتـحان مـقـابـــلـه ده

د خپل نفس او شېطان مقابله ده

خامـاخـه به پکې سره ګـــلان رژيـــږي

د بهار او د خزان مقابله ده

نتيـجـــه به يې سپېڅـلـی پسرلـی وي

د نسيم او د طوفان مقابله ده

حـــق خـــبره کـــول دومره اسان نه دي

د تندي او د سندان مقابله ده

اسلامي انقلاب کلک عزمونه غوارې

په يو ځان د ټول جهان مقابله ده

يوې خوا درسته کفري اېټمي نړۍ ده

بلې خوا ته څو ځوانان مقابله ده

بيا د ټول سر زور جهان مخ ته ولاړ دي

نازولي طالبان مقابله ده

د تــاريــخ څــه عــجيبه برخه جوړيـږي

بم په ځان تړي زلميان مقابله ده

دا يـــوازې پــه قــوي ايمان کېدی شي

آن د زمکې او اسمان مقابله ده

په رښتيا که څوک د حورو عاشقان وي

دا يې ګز او دا مېدان مقابله ده

اې (مفتونه) تل د هر چا نه ګټلې زمونږ ګران افغانستان مقابله ده

د اوښکو شبنم دا چې ربه بنیادم قېمتي کېږي ستا په فضل و کرم قېمتي کېږي څوک په ظلم او ستم باندې ذلیل شي څوک په ظلم او ستم قېمتي کېږي

هغه یاد کړه چې حرم پرې قېمتي دی دا پرېږده چې په حرم قېمتي کېږي تور رانجه د تورو سترګو قېمت نه دی دا د تورو شپو په نم قېمتي کېږي

زما خوار زخمي زخمي زړه به جانانه ستا د شونډو په مرهم قېمتي کېږي رب ته دومره قېمتي يې پیدا کړې چې يې خوښ شي هغه هم قېمتي کېږي

کاشکې زه خاوره د هغه چا د ښپو وی چې یې خاوره په قدم قېمتي کېږي خوشحالي یوه نښه ده سپکوي دې سرې هر وختې په غم قېمتي کېږي

وخته ښه ډېر تهمتونه راته راکړه سپین کاغذ په تور قلم قېمتي کېږي که د زړه ګل قېمتي غواړې (مفتونه) دا د اوښکو په شبنم قېمتي کېږي

د ګلونو شونډې

ته چې مرګ په ورین تندي اخستی نه شې هغه مسته زندګي اخستی نه شې

چې د صبر سرمايه در سره نه وي د غم ښار کې خوشحالي اخستی نه شې

د مجاز مکتب چې نه يې ناکام کړی حقيقت کې کاميابي اخستی نه شې

ستا په عقل او شعور کې ډېر کمی دی ته لقب د لېوني اخستی نه شې

چې په تورو زندانونو مئين نه يې بيا نو سپينه ازادي اخستی نه شې

تا په سرو سترګو صحرا لوستلې نه ده د جنون لويه هستي اخستی نه شې

ته به ځنګه د ګلونو شونډې ښکل کړې چې لاسونو کې اغزي اخستی نه شې

ستا په سترګو کې تصوير د ښکلا نشته ته له ژونده بدرنګي اخستی نه شې

ځان به مړ ځان به ذليل، ځان به تباه کړې خو طالب نه مې مستي اخستی نه شې

ته په خپله په پلورلو اموخته يې ته دا سپين او تور پټکي اخستی نه شې

ای په خپله بادشاهۍ باندې مغروره د (مفتون) نه ملنګي اخستی نه شې

د انـار خــوي

بائېد وي په مسلمان کې د ايثار خوي په دې کار کې پکار نه دی د انکار خوي

د کربوړي دا ډارن خوي به دې خوار کا څوانه ځان
کې کړه پېدا د قبچه مار خوي

د پروتې دا پرېوتی عادت پرېږده که عزت غواړې نو
خپل کړه د چینار خوي

دا د آم او د کېلې خصلت ښه نه دی شا زلمیو سره
خوند کا د انار خوي

لکه لومه د چا ښپو ته مه غورځېږه د لیندې په شانته
زده کړه د ګذار خوي

زمري رنګه غیرتي غرئیز خوي کړه د ګیدړ په څېرې
مه کوه د ښار خوي

مچ ته ذهر شي مچېو ته ګبین شي شته په ګران
افغانستان کې د کوکنار خوي

رنګين شال به د وطن په ناوې خور کړم

> زه لرمه داسې مست بهار بهار خوي

د جنت له خونده ډک دی مجاهده ستا له ډېرې بې
خوبۍ خمار خمار خوي

د سنګر طالب په زړه باندې بيمار کړم ستومانۍ کې
يې کاوه بيمار بيمار خوي

ته چې ګنج د ښاپستونو يې جانانه په (مفتون) کې
به ضرور وي د خامار خوي

۱۳۸۲ تقريباً

جهادي خويونه ړانده خونه يو په اغزو ګلونه،
نۀ بدلوۀ مونږه په نيمګړې خوشالۍ غمونه،نۀ
بدلوۀ مونږه غافل نه يو مونږ ذهر او شات ښه پېژنو

په خنداګانو دا خوږه دردونه،نۀ بدلوؤ کېدی شي وخت د چاپه لاس راته سزاوې راکړي خو په سروزرو نظرئيو فکرونه ،نۀ بدلوؤ زړونه، له زړونو بدلوؤ خو په سپېڅلو زړونو خو حقيقت کې له مداره زړونه،نۀ بدلوؤ د قسماقسم سېلابونو کې غبږ کې ژوند تېرؤو لکه د خوږ کاڼي يو سپين رنګونه ،نۀ بدلوؤ نور به هم وزوريږو نور به هم حالات بدل شي خو دا جنګي او جهادي خويونه ،نۀ بدلوؤ مونږه د رب په مرسته هر وخت بدلوؤ وختونه خو د وختونو سره خپل ځانونه ،نۀ بدلوؤ مجاهد، وو، مجاهد يو او مجاهد به اوسو شان او نشان ساتو اوچت نومونه ،نۀ بدلوؤ په غفلت نه، مونږ په غېرت او سادګۍ مئين يو په ټول جهان دا نازولي غرونه،نۀ بدلوؤ سرۀ او سپين پېژنو خو سپيني اوښکې هم پېژنو په تشو کاڼو قېمتي لالونه،نۀ بدلوؤ (مفتونه) مونږ په ابدي مست ژوندانۀ مئين يو په دې نيمګړي ژوند، ژوندي مرګونه،نۀ بدلوؤ

مسته تنده

توره په لاس ښپه په رکاب کې غواړو تسل د زړونو
په حراب کې غواړو

د ارادو ټیکري کې بده ښکارې مینه د وینو په حجاب
کې غواړو

د کوثر خوږ مضمون د جنګ مکتب کې د پرهرونو په
کتاب کې غواړو

هغه مست جام د شهادت د زمزم په مسته تنده د
شباب کې غواړو

مونږه بې درده ژوندون نه خوښوو شېبه شېبه ثواب
ثواب کې غواړو

مزل په څوکو د اغزيو کوو د مه په غيږه د ګلاب کې
غواړو

مونږه په ژوند کې انقلاب نه غواړو مونږ ټول
ژوندون په انقلاب کې غواړو

د هر مظلوم د هرې اوښکې بدل د هر ظالم نه په
حساب کې غواړو

مونږ له ممبره داسې غږ کړی دی جهان سر ټيټی په
محراب کې غواړو

ژوند تباهي ګڼو د ظلم ښار کې نجات د رب نه په
درياب کې غواړو

دوي ورته جي او په جناب قايل دي مونږه عزت ترې
اجتناب کې غواړو

جهاد، جهاد او الجهاد (مفتونه) د ژوندانه په هر يو باب کې غواړو

هدف نه خپل نوم او نهٔ خپل شان زمونږ هدف دی نهٔ دا ګران افغانستان زمونږ هدف دی

د تمام انسانیت غم راسره مل دی هسې نه چې څو کسان زمونږ هدف دی

مونږه تل په عقیده له سره تېر یو په هر وختې کافران زمونږ هدف دی

ملګرتیا د مظلومانو زمونږ کار دی هر حالت کې ظالمان زمونږ هدف دی

د تعصب او قومیت خبره نه ده مرګ د هر یوهٔ شېطان زمونږ هدف دی

هر قانون محکومول په مخ د زمکې حاکمیت د سپین قرآن زمونږ هدف دی

تر یو وخته تر یو حده محدود، نه یو تر قیامته ټول جهان زمونږ هدف دی

اول خاص د رب، رضا غواړو، (مفتونه) بیا جنت، حورې، غلمان، زمونږ هدف دی

د سپین غر لمنې ۱۳۸۸

د خطر زنګ

شان شوکت کې د چینار په شانته دنګ یم خوي خصلت کې د ګلاب د ګل په رنګ یم

شرنګ د تورو زولنو پر ما مئين دی زه مستي لرم د
سپينو تورو شرنګ يم

په غلامو عادتونو عادت نه يم غورځومه د غرور
غرونه غورځنګ يم

زه د مرګ هېبتي سترګو کې ژوند وينم هسې نه چې
په دې خپل ژوند پورې تنګ يم

په سينه د خپلواکۍ ليلیٰ ته پروت يم د باروتو په اور
تور لکه لونګ يم

غېرتي يم ټنګ ټکور سره تضاد يم د غفلت پردې
شلوم د تندر کړنګ يم

د تاريخ اسمان کې ستوری د سبا يم پېژندلی دې تمام
جهان په ننګ يم

په یوه معنا پیغام د خوشحالۍ یم خو په بله معنا بیا دخطر زنګ یم

په مغرورو بادشاهانو مې قلنګ دی زه د سترې زمانې داسې ملنګ یم

پکې راز د مینه ناکې زندګۍ دی په دې هیله د تور جنګ سره په جنګ یم

د (مفتون) زړه د ترخو خاطرو کور یم زه د ګران افغانستان په شانته ړنګ یم

عجیبه طاقت د غفلت شپې رڼـاګـانو بـانــدې ولــو

خنداګانې ژړاګانو باندې ولو

دسینې په للمه کرو باران د اوښکو

بدرنګي په ښکلا ګانو باندې ولو

دا ثبوت د خپلواکۍ لیلۍ ته ښایو

لېوني په صحراګانو باندې ولو

مونږ د ژوند په قدر دومره ښه پوهېږو

چې ځانونه د شمنانو باندې ولو

مظلومان د ترحم ځادر کې نغاړو

د غم غشي ظالمانو باندې ولو

ماشومتوبه نه موجنګي زده کړه عادت ده

مونږ مرغان په ماشومانو باندې ولو

مونږ په ښکلو باندې سرۀ ګلونه شیندو

خو بدرنګ خلک بوټانو باندې ولو

پاک الله داسې عجیب طاقت راکړی

چې شاهان په ملنګانو باندې ولو

یـرغـلـګـر پـه بـاروتـي واسـکـټـو لمانځـو

مېلمانهٔ خلک ګلانو باندې ولو

د سروزور، زور پرې ځکه نه رسيږي مونږ (مفتون)
په دعاګانو باندې ولو

دلمبو لوپټه

ښه نهٔ ښکاری د تشو ارادو په لوپټه کې د ژوند
شهزادګۍ خوندکا د جذبو په لوپټه کې

طالب زړه مې پرې ځکه ځان سيزي لکه پتنګ د دين
شمع چې ګوري د لمبو په لوپټه کې

د هيلو سوی باغ ته به راؤړم د حسن ناوی د وينو د
سپېځلو پسرلو په لوپټه کې

زما پښتون تندي سره د زخم تاج مزه کا د ستا
پښتنې سترګې د رنجو په لوپټه کې

د وخت هوښيار شلولی د وطن د پېغلې شال دی
ګلونه ورته ايښې لېونو په لوپټه کې

جهان ددې يتيمې ماشومکۍ دی پوروړی چې تاؤ ده
د دې ځو رنګه ټوټو په لوپټه کې

د درد په تيلې بلې کړه دا مړې ډيوې د اوښکو خوند
واخله د وصال د تورو شپو په لوپټه کې

سر تورو ته ډالۍ دي سینګارونه او سندرې نظر دی د
زندان او زولنو په لوپټه کې

زما شوخه ځوانی په باروتي واسکټ ښه ښکاري د
ستا نازک بدن د ستارو په لوپټه کې

پېکی کړي د ځوانانو د غېرت ترجماني عزت او
ښاېست وي د جینکو په لوپټه کې

آخ بیا بمبارۍ وشوې بیا به ډېرې پېغلې یوسي د
هیلو جنازې د سلګکو په لوپټه کې

پټ سپین وزېرستان دی د لوګېو په څادر کې دا توره
پنجابګۍ د رنګینو په لوپټه کې

دا څوک چې د پښتون په نوم خېرات غواړي پردونه
همدوي داغونه کېښول د پښتو په لوپټه کې

(مفتونه) چې نامه د شهید تله راتله په شونډو حیأ محسوسوله اننګو په لوپټه کې

د سرونو تاوان

د ژوند هر رنګ امتحان سره بلد یو مهاجر یو د هجران سره بلدیو

جنازې لکه ډولۍ په خوشحالۍ وړو د مرګونو د طوفان سره بلدیو

سرې ګلولۍ لکه ږلۍ راته ښکارېږي د بمونو د باران سره بلدیو

پښتنو مېندو روزلي یو سوزنۍ کې له زانګو، نه د زندان سره بلدیو

د عزت بائېلل هېڅ شان زغملی نه شو د سرونو د تاوان سره بلديو

رنګينېو، نۀ د مينی لېونيان يو د ريښې ريښې ګرېوان سره بلديو

مونږ بچيان د انقلاب، مجاهدين يو د جنګونو د مېدان سره بلديو

مونږ ته پاتې دي کيسې د يرغلونو

د دردونو د داستان سره بلديو

د خندا او د خوښۍ خوارۀ مو هېر دي د غمونو تريخ دوران سره بلديو

آزادي مو، ده لېلیٰ مونږ مجنونان يو دښتو، غرونو، بيابان سره بلديو

پردیتوب مو په بنأ د ښکلي دین دی ګنې ښهٔ د ټول جهان سره بلدیو

اې (مفتونه) مونږ سپېڅلي بلبلان یو ګلستان افغانستان سره بلدیو

خوب وړی دی

سترې مزدور دی د غرمې سېوري ته خوب وړی دی
که څوک مئین دی د وعدې سېوري ته خوب وړی دی

د حقیقي عشق د آغاز انجام به دغسې وي لکه پتنګ
چې د لمبې سېوري ته خوب وړی دی

په باروتي لمبه شهید ځوان پروت په وینو کې دی که
نه وربل د لوپټې سېوري ته خوب وړی دی

هاغه د ګل نه نازک دنګ زلمی که یاد شي درته د دې
ورېږ ماتې جنډې سپوري ته خوب ورېږ دی

بائېد زمونږ د بېدارۍ جرس همدا ماشوم وي چې د
شهید پلار جنازې سپوري ته خوب ورېږ دی

حفاظت کاندې ملائېکې د هغه مجاهد چې د جهاد
تودې مورچې سپوري ته خوب ورېږ دی

د مجاز ستر فکر خاوند یې سلامۍ ته راځي کوم
لېونی چې د جذبې سپوري ته خوب ورېږ دی

ړانده ضمیر نه لاس نیوی کوي او لار ترې غواړي چې
کوم احساس د ارادې سپوري ته خوب ورېږ دی

د دې طالب له ډاره ټول جهان ته خوب نه ورځي چې
د شهیدې مدرسې سپوري ته خوب ورېږ دی

دا شېطاني فرېبجن شور يې وېښولی نه شي څوک
چې د مينې د پردې سېوري ته خوب وړی دی

په ګل مئېن بورا زړګی مې د سينې پنجره کې د سرو
زخمونو د غونچې سېوري ته خوب وړی دی

هغه به ټول عمر په اور کې شبګيري تېروي څوک چې
د سترې زمانې سېوري ته خوب وړی دی

هغه سپېڅلي توند صوفيان ښائيي له ښاره تللي
رياکار شېخ د مېخانې سېوري ته خوب وړی دی

را ويښوي به د غفلت غېږ کې ويدۀ ذهنونه خيال د (
مفتون) د فلسفې سېوري ته خوب وړی دی

۱۳۸۳ مست احساس توره ته چې سپين ارمان را
باندې وژنې ړندوې مې او زبان راباندې وژنې د هوس

په ټټو سپوره ځان خبر کړه هېڅ کړای نه شې هسې
ځان راباندې وژنې

اې فطر ته تا چې شان د زمري را کړو خاماخابه
ګیدړان راباندې وژنې لړ شه تم د خپلواکۍ مسته
احساسه هسې ولې غلامان راباندې وژنې

د ایمان جذبې، بې حده مې خوښېږې تل سرزوري
کافران راباندې وژنې د مظلوم فریاده دومره دې
غمجن کړم چې ضرور به ظالمان راباندې وژنې

اې غربي غداره څومره لوی شېطان یې ډالر خوښي
افغانان راباندې وژنې دومره مست حسن لرې
افغانستانه چې ډاکوان د ټول جهان راباندې وژنې

ته چې داسې شاعري کوې (مفتونه) مفسد فکره
شاعران راباندې وژنې

زرگري مدرسې ته په لاره برخه لمر چې د غره شاته
پناه یورېله شپې رانه پلو کې رڼا یورېله

تا چې په زخمي شونډو سلګۍ وکړې مانه دې د عمر
خندا یورېله

ټولو کې ممتاز به وي هغه زلمی چا چې سینه سره په
وفا یورېله

ماچې د شپې زړه په اوښکو وتخڼو عرش ته فرشتو
مې دعا یورېله

چا چې په دنیا کې دنیا پرېښوده هغو له دنیا نه دنیا
یورېله

سپین وطن مې هر چا ته تور داغ شولو برخه د
عظمت ترې ملا یورېله

چاچې بدرنګي په کاږو وويشته هغو په بدل کې ښکلا يوړله

پوی نه شو (مفتون) په لېونی ځوانی زړ ترې د غمونو بلا يوړله

علي مسجد ١٣٨٣

اجل

چې په کوم لور نظرونه تاوه وو په مغرورو باندې غرونه تاوه وو

زړ او زور او د تور زړو، نه نفرت کړو په سپين زړه کې سپين سپين زړونه تاوه وو

لوی خالق لړو د وخت غلامان، نه يو مونږ د ځان پسې وختونه تاوه وو

جنگ ته ځو په شهادت باندې مئين يو له سرونو
کفنونه تاوه وو

نېکټائي خو د غلام ژوندون ثبوت دی مونږ خپلواک
کمر بندونه تاوه وو

هر يو ول ئې سم اجل کفر ته ښکاري پټکي ځکه
ولونه ولونه تاوه وو

فدايان يو ټول جهان رانه ډاريږي له ځانونو، نه بمونه
تاوه وو

ځان زندان ته جوړؤو د ماشومتوب نه په سوزنيو کې
ځانونه تاوه وو

مظلومان سينې ته نيسو ښکلوؤ ئې په ظالمو
ورمېګونه تاوه وو

هغه څوک چې دي غریب ولس ته غله دي په دې خلکو به لاسونه تاوه وو

چې زمونږه غږ څوک نه اوري غافل وي خاماخه به پرې غوږونه تاوه وو

مونږ پرې فخر کړو پرې نه ژاړو (مفتونه) شهیدانو نه ګلونه تاوه وو

زیــری

څوک چې نا مه د دهشتګر په کوم قانون راکـوي

په حقیقت کې اجازه دوي د خپل خون راکوي

د خطر غېږ کې د تریخجنو خاطرو په ژبه

حالات خبر د یو سپېڅلي اوښتون راکوي

خاموش دریاب یمه خو بیا مې د زړګي په تل کې

انقلابي طوفان رالوتی راته یون راکوي

طوفاني شپه کې هېبتي څرېکې د سپینې برېښنا

راته خوږ زېری د خوښی د سباوون راکوي

ځــان او جــهـان تــرې ځـــارومــه د جــنـت پـه هيـله

کوم جانان جذبه د مینې د جنون راکوي چې

د مـــاديـګـر د لـمـر وړانـګې د زنـدان پـنجرو کـې

پېغام د ازادۍ د مست ژوندون راکوي راته

داړه مـــاران لـــېوان بـــه وژنـــي ګـيـدړانـــو ســـره

تالا ترغه رمې ته داسې شپون راکوي رب، به

داســـي پـيـغـام د زولــنـيـو هــر يـو شــرنــګ راكــوي

) چې اې مفتونه) خداى په خاماخه خلاصون راكوي

بنو زندان – ماذيګر – ١١\ ٤ \٢-٧- د غرغرو غېږ
مـجـاهـد يـم د جـګـړو غــېـږه كــې اوســـم

لکه ګل يم د اغزو غېږه كې اوسم

ږانـــده خـــلـک مـــې پـه قــدر نـه پـوهـيـږي

لکه لال يم د ايرو غېږه كې اوسم

ځـــکــه زړه د خـــزانـــونـــو راتـــه ډک دی

چې د مستو سپرلو غېږه کې اوسم

پـــه تــنــدي مې د توحــيد کليمه ليک ده

مست پتنګ يم د لمبو غېږه کې اوسم

د ســهــار ګـــنـــډلې ستــرګــې بــه پرانــيــزم

په دې نيت د تورو شپو غېږه کې اوسم

زه پــه ســپــيــنــه ازادۍ بــانــدې مــئين يـــم

زه به تل د زنځیرو غېږه کې اوسم

لـوی الله بـه مـې د مـخ خـولـې زمـزم کـا

زه د ټکندو غرمو غېږه کې اوسم

وخـت لـه سـتـرګـو، نه جدا کړم ارمانجنه

لکه اوښکه د لېمو غېږه کې اوسم

مینه راکړه نا اومېد سینـد غاړې ګل یـم

د بلا بلا څپو غیږه کې اوسم

زه د وخـت هغه جنګي افـغـانـسـتـان یـم

چې مدام د حادثو غیږه کې اوسم

زه (مـفـتـون) د جنت مسته غیږه غـوارم

څکه زه د غرغرو غیږه کې اوسم

د عقیدې رشته مونږ د خزان بادونه ، نه یو چې سپرلي ماتوو مونږ نسیمونه یو غوټۍ د سهارګي ماتوو

مونږ مجاهد یو ماتوو مغرور ظالم سرونه مونږ هغه
نه یو چې ازار اخلو زړګي ماتوو

د شهادت جام پسې دومره تږي تږي ګرځو چې ددې
تندې ماتېدو پسې تندي ماتوو

د جینکو په شان په کور او په ګودر کې نه مرو په
سنګرونو دا چینار چینار ځواني ماتوو

د خپلواکۍ احساس مو دومره په مستۍ کې دی چې
غلامان وژنو او بادار ته ئې مستي ماتوو

دا چې د خپلو د پردونه په پرده کې ګرځو نور به د
وینو په بدل دا پابندي ماتوو

مونږه سپېڅلي فدایان د رود نیل په شان یو د وخت
وحشي کفري لښکرې فرعوني ماتوو

د عقيدې په وريښمين تار چې ترلې نه وي (مفتونه)
مونږ هغه رشته هغه دوستي ماتوو ننگرهار اچين
عدلخېل ۱۳۸۷ د حق لاروي مـجـاهـد يـم مـيـنـه
زړونـو بـانـدې شـيـنـدم

خونفررت په نفرتونو باندې شيندم

د مـظـلـومـو د خـدمـت پـه خـاطـر بـانـدې

خاطرې په خطرونو باندې شيندم

دا خپل ځان ښاپئسته کـوم د رب حضـور تـه

خپلې غوښې په بمونو باندې شیندم

حــق پــرســت یــمه باطلــو تــه طوفان یــم

هئېبتونه وحشتونو باندې شیندم

د ســتــومــانــه مــجاهد د مــخ خــولــه یــم

د سکون ساه ولسونو باندې شیندم

تــورو شــپــو کــې بــلــوم ډیــوې د اوښــکو

رڼاګانې تورتمونو باندې شيندم

د شــهـيـد سـپـېڅـلـی ويـنـه يـم سپرلی يـم

رنګينۍ په دښتو غرونو باندې شيندم

پــه ګــودر مــې نـښــې مـه ګوره زلـمـی يــم

زه ځواني په سنګرونو باندې شيندم

مــا مــلـکونــه پـه هېڅ شان شيندلی نه شي

انقلاب به په ملکونو باندې شیندم

څوک (مفتونه) مطمئېن کړم په شعرونو

چا ته مالګه پرهرونو باندې شیندم

ستړی غازي

چې د یتیم نازکې شونډې اسویلي وسپړي د درد په ګوتو مې زخمونه د زړګي وسپړي

په خاورو خړ زخمي بشر د شهید داسې ښکاري لکه چې مست نسیم غوټۍ د سهارګي وسپړي

مشک وعنبر ئې سلامي کا د خولو خوشبو ته چې کمر
بند ملا نه د جنګ سترې غازي وسپړي

سپېل ئې کوي د جنت حورې د اسمان فرشتې چې
ګرم جنګ کې طالبان ځوانان پټکي وسپړي

خزان، خزان به شي خزانه ستا بدرنګه ښېره د شهید
وینې به سپېڅلي پسرلي وسپړي

د وخت ځوانانو بائېد تاسو خو بیا ذهر وخورئ چې د
سنګر بادونه پېغلو ته پیکي وسپړي

که د زلمیو احساس دغه شان ویدهٔ پاتې شي جونې
مجبورې دي چې لاسو، نه بنګړي وسپړي

کامیاب هغه دی چې د مستې زندګۍ دروازه د تورو
غبږه کې په چیغه د مرګي وسپړي

هلته چې ټول دغلامۍ پړي په غاړه لري

ځوک به لاسونو، نه زنځیر د لېوني
وسپړي

پښتنې خپل بچیان روزي د انقلاب لپاره کله ئې وتړي
او کله ترې سوزني وسپړي

پکې به ولولي د ستړي ژوند ترخې خاطرې که هر
ځوک راشي او کتاب مې د زړګي وسپړي

(مفتونه) بیا به دې د حورو سره مینه منم که د
سینې پرهر دې شونډې ګلابي وسپړي

د زړه حرم د خـوښـــــې زخـــم تــه مـرهـم
ســـــاتـمـه

مدام د زړه په جیب کې غم ساتمه

د مایوسۍ جل مې وهلی نه شې

د مخ خولې لکه زمزم ساتمه

د طوفانونو غېږ کې ژوند تېروم

عزم دغره په شان محکم ساتمه

راته هېڅ نه دي کړ لېچونه د وخت

هدف سپېڅلی او نیت سم ساتمه

ځکه مې تل تازه وي ګل د زړګي

د ترمو اوښکو پرې شبنم ساتمه

د ازادۍ نــیمـــــګــــړې نــوم لــپــــاره

په زخمي ګوتو کې قلم ساتمه

خـــامـــار تـــه غـــشـــي او لـیـنـده لرمــه

مار او لړم لپاره دم ساتمه

د وخـت کــړو تــور فــکـرو خــلکـو لــره

دا کږه سپينه توره هم ساتمه

د حال کتاب کې د نفاق مضمون ته

عنوان دا تور او خړ طورخم ساتمه

اې د (مفتون) طالب، طالبه غمه

په تا آباد د زړه حرم ساتمه

۱۳۸۸ مهربان سيمه

د مرګ مينه

مونږ د ژوند په شان ګڼلی حقیقت مرګ بېر په مینه
ساتو زړه کې هر ساعت مرګ

بې غېرته زندګي که بادشاهي وي په سل ځل مو
ترېنه خوښ دی د غېرت مرګ

چې له مرګه کوي ډار په ژوند مئین وي هغو خلکو ته
را درمي د ذلت مرګ

چې د حق په سر په اور کې سوی سکور شم ما ته
ښکاري بس همدغه د عزت مرګ

د جهاد سنګر کې خوښ ټوټه ټوټه یم ربه را نکړې
بستر کې د راحت مرګ

یا الله ته خو (مفتون) ته ور نصیب کړه په پرهر
پرهر سینه د شهادت مرګ

مسته خاطره

د غــازي جــانـان کـيسـه ئـې مـسـتـه مـسـتـه

زنګوې زرېونه نېشه ئې مسته مسته

دا چـــې ســـېـوری دې اثـــر لـــري د اېــټـم

د طالب زلمي شمله ئې مسته مسته

سپینې تـورې سپینې حورې درته ښکارې

د جهاد سپینه جذبه ئې مسته مسته

چې ته راشې نو د زړه غوټۍ مې ګل کړې

د سهار خوږه وږمه ئې مسته مسته

طـــوفـانـــي غـېـږه کې ساتې هـئـېـبتـونـه

د کونړ د سیند څپه یې مسته مسته

ویښوې چې مېوندي احساسه لــه خوبــه

هغه چیغه او ټپه ئې مسته مسته

د شــهـیــد طـالـب زخمي زخمي سینه ئې

که د سرو ګلو غونچه ئې مسته مسته

چې دردمن زړه ته تسل د(غرق مفتون) ئې

د ژوند هغه خاطره ئې ئې مسته مسته

۱۳۸۵ د مهمندو سیمه د کونړ طرف ارادې

هغه څوک چې زمونږ خاوره زمونږ زر خوري خاماخا به ګذارونه د خنجر خوري

مسلمانه ځان ساته کفري ساحر نه ایمانونه د ډالرو په منتر خوري

بیا راغلي بلاګانې دي د غرب نه زمونږ خلک زمونږ دښتې زمونږ غر خوري

په نامه د بشر دوست او ترووریزم دا مکار پردي حقوق په دې هنر خوري

خو پوره لا دا ارمان د هیچا نه دی هر یو وړی تل دې خاوره کې خپل سر خوري

الوتکې راته هېڅ نه دي (مفتونه) ارادې زمونږ اسمان سره ټکر خوري

۱۳۸٤ ګران وطن خپله سیمه

کله کله

دومره ډېر زیات شي خفګان کله کله چې په ما تنګ شي جهان کله کله

مدام سمسور نه وي ګلزار د ژوندون ورته رادرومي خزان کله کله

دا یو دستور دی چې د حق په لار کې

په درا خېژیږي ځوانان کله کله

د ازادۍ د ژوند سبق ورکوي ملګرو ښه وي زندان کله کله

چې بخت او وخت سره ټکره وخوري ملنګانه شي شاهان کله کله

شي د ملت د افتخار ګلونه دا سربېر لېونیان کله کله

ور سره للمه شي د زړه زرغونه ښۀ وي د اوښکو باران
کله کله

افسوس چې وراندې وی وروستیه عقله کومه دغه
ارمان کله کله

مغرور چې نه شې د ځوانئ په سپرلي خیال کې
ساته بوډاګان کله کله

(مفتونه) زړه ور پورې مه تړه ډېر بې وفا کېږي
یاران کله کله

۱۳۸۸ سارخېل آباد

شـعـار د شـهـيـد

مــونږ مــجاهـد یو ځـو به خــامــاخه پــه لار د شـهیــد

مونږه خپل شان او کامیابي ګڼو کردار د شهید

مــونږ ته پـېـغام دی د خـوښـبـو د سـپـېـڅـلي ژوندون

د څاڅکي سرو وینو پراته په سپین رخسار د شهید

مــونږ تــه یو ګل د جـنـت ښـکاري خوشبوي ترې اخـلــو

ښکلوو ځکه

په ټټر باندې پرهار د شهيد

د دې جــهان د شـاهـانه ژوند نه ځــې غـوره
ګـڼو

د زنکدن

ورېو سلګېو کې ديدار د شهيد

يـا بـه غـازيـان شـو او ارزو بـه د يـتـيـم پـوره
کـړو

يا به ورځو

او ختموو به انتظار د شهيد

خزانوو هر وخت مونږ ځکه دا ګلونو ځوانی

> چې راولو د
>
> هیلو شاړ باغ ته بهار د شهید

د ژوندانه لحظه لحظه باندې فخر کوو

> د زړه پر
>
> پاڼه مو لیکلی دی یادګار د شهید

نه د ډالر منتر ګونګیان کړو د اېټم لوګو

(مفتونه

(دی زمونږ په خوله باندې شعار د
شهید

ننګرهار ۱۳۸٤ لټون ژوند د ژوندون بازار
کې مه لټوه

ګل د خارونو ښار کې مه لټوه

صحرایي خوي لرمه شوخ جنون یم

ما رواجي خمار کې مه لټوه

په ګل زړګي لکه خوشبو پرته وي

مینه اقرار انکار کې مه لټوه

مړاوی ښاېئست نه یم پښتون احساس یـم

ما بازاري رخسار کې مه لټوه

د خـــنداګـانـو د مـــســتېو طـــبېعت

دا دوه د زړه بیمار کې مه لټوه

دار د ســـپــېڅـلـو لـېونـېو شـان دی

دغه هنر هوښيار کې مه لټوه

د ملنګی د ژوندانه خوندونه

په شاهانه در بار کې مه لټوه

د شازلمو نښې سنګر کې ګوره

دا د ګودر په لار کې مه لټوه

بې له خزانه چې ګلان رژوي

نور څه د ژوند ګلزار کې مه لټوه

(مـــفـتـونـه) شـيـې وريـســې ولـټـوه

(۱۳۸۶د پېښې غر)

هغه په سپين سهار کې مه لټوه

-

د ښکلو کلی

ډیوه که د اخلاص لرې بې ډاره به راځې د شپې
هئیبتي غېږ نه تر سهاره به راځې

یوه دانه قسمت که دې هم وي د ژوند بازار کې تر
داره به دې یوسې خو، له داره به راځې

څو وار راتګ نه پس د معافۍ وار به دې راشي خو
بیا هم په دې شرط چې څو څو واره به راځې

دا چم د داسې ښکلو دی چې دلته غرور مات دی په
پاک نیت په راځې او په کراره به راځې

زه داسې عاجزي لرم زما په سر سرمسته که زر واره
منکر شې بې اختیاره به راځې

مدام که په ګلونو کې ژوندون د سکون غوارې د ژوند
په دې ازغنه سترې لاره به راځې

اقرار کې مې قرار د ناقرار زړګي ویده دی اې درده
چې راځې نو له انکاره به راځې

په ژوند به درته خبر دی زه درځم خو پس له مرګه
اشنا وکړه وعده چې تر مزاره به راځې

په خپلو وینو سور لکه انار له قندهاره طالبه د اسلام
تر ننګرهاره به راځې

ملنګ د زمانې دی هېڅ توښه ورسره نشته (مفتون)
ته چې راځې د خدای لپاره به راځې

شاکخ ۱۳۸۲ د فکر باز

د وحـــشـت شپــو تــه زوال درســره راوړه

وخته سپین د حق مشال درسره راوړه

چې غوږونو کې پردې دغفلت پرې کا

هغه چیغه د بلال درسره راوړه

زه په خپل خلیلي عزم مطمېن یم

نمرودي لمبې او ټال درسره راوړه

د سهار باده راځه په زاندانونو

د بندي ملګرو حال درسره راوړه

چې ځوانانو ته احساس د غیرت وشي

د شهیدې پېغلې شال درسره راوړه

چې راځي زمونږه کلي ته اختره

یو خوږ زېرې د وصال درسره راوړه

مجاهده دا د حورو فرمایښت دی

په تندي د وینو خال درسره راوړه

جـــهـادي وطـــن تــه ځــه د فــکــر بـــازه

عزلیز مرغه د خیال درسره راوړه

چــې پــرې مینه د دردمــن (مفتون) کــړم

ترې په اوښکو لوند دسمال درسره راوړه

(عالم ګودر لره پښتونخوا) د زړه مکتب پــه دې

سـبـب چــې د ثــواب پــه ټـکـي نـه پـوهـیـږي

غافلان

ځکه د عذاب په ټکي نه پوهيږي

جاهـلان تـل د خـواهـشاتـو په نـېشه کې ډوب وي

دوي

د محشر یوم الحساب په ټکي نه

پوهيږي

د ســپــیــن قــرآن د لارویــانــو قــدر څــه

پــېــژنــي

دا د

وخت ځوي خانه خراب په ټکي نه

پوهيږي

خـېـټـه پـرسـت خـلـک رنـدي لـري د عـقـل سـتـرګـې

عمل يې دی شر او شراب په ټکي نه پوهيږي

هـــغـــه امـــام د نـــجـــات نـــه د تـبـاهـــۍ الـــهـام دی

چې ځي ممبر او تر محراب په ټکي نه پوهيږي

خـــاونـــد د عـــقـــل او شـــعـــور حـــيـأ عـــزت پـــېـــژنـــي

څناور

څه کوي حجاب په ټکي نه پوهيږي

چې د مرګ سترګو کې ژوندون محسوسولی نه شي

مجاهد

نه دی د شباب په ټکي نه پوهيږي

د ښـاېئـسـتونـو د سـپـېڅـلـي بـڼ بـلـبـل بـه نـه شـــي

چې د

پرهر پرهر ګلاب په ټکي نه پوهيږي

هـغه انـسان د ژونـد اصـلـي مـقـصـد ته نه رسـيـږي

چې

سوال کوي او د ځواب په ټکي نه پوهیږي

د زړه مکتب کې یې مونږ نه دا خلوو (مفتونه) ۱۳۸۸ څوک چې د مینې د کتاب په ټکي نه پوهیږي

خواره سزا

چې په چا لګي دنیا خوره خوره

هغه

نه کوي خندا خوره خوره

که د مینې د جنون په خورو پوه شي

درته

ښکاري به صحرا خوږه خوږه

چـــې یــو شــرک د زلــفــو حــورې پـه مــخ راکـا

رب

نه غوارم دا سزا خوږه خوږه

چـــې تــرخــې خــاطــرې نــه لـــري پـــه زړه کـــې

ذده

یې کله وي وېنا خوږه خوږه

پــه نـــصـــیـــب بــه ورتــه ذهـــر او ذقـــوم شـــي

که څوک وګڼي ګنا خوږه خوږه

تــه پــه دې زه پــه هــغې بــانــدې مــئيــن يــم

ما ته هغه تا ته دا خوږه خوږه

ګــرانــې مــورې زنــدګي مــې شــوه بــې خــونــده

راته زر وکړه دعا خوږه خوږه

کــه دې تــريــخ ژونــدون نــه خــوند اخــلــې (مفتونه)

شپه کوه ژړا خوړه خوړه هره

۱۳۸۷ شاکخ علاج روغ دې نـاروغـه خـیـالات کـړه
چـې عـلاج دې وشـــي

خواهشات کړه چې علاج دې وشي ختم دا خوشې

د وخـــت رنـــځـوره طـبـیـبـانـو پـسـې مـه
ګـرځـېـږه

شافي ذات کړه چې علاج دې وشي یقین د رب په

بې درده خلک په نصيب کې روغه ورځ نه لري

ګرانه دردونه زړه کې زيات کړه چې علاج دې وشي

په رواجي قربانۍ مه تړه اومېد د علاج

لږې د تن وينې خېرات کړه چې علاج دې وشي

د ډار مرض به دې دې ټول جهان ته وشرموي

خپل جهادي
جنګي صفات کړه چې علاج دې وشي

په تشو لپو د زخمي زړه مرهم ډېر مشکل دی

سر په بدل
کې ور سوغات کړه چې علاج دې وشي

د غلامۍ جراثيم ووژنه تبا به دې کړي

بيا را ژوندي
مړه احساسات کړه چې علاج دې وشي

د زړه کــعـبـه کــړه پــه ایــمـان او پــه یــقـیـن آبـاده

ما ت د شکونو
لات منات کړه چې علاج دې وشي

د غـــــريـــــبـانـــو د اخـــلاص دعــــــا دوا وګــــــړــه

شیطان در کړی
پرهېز مات کړه چې علاج دې وشي

(غـرقـه مـفـتـونـه) کـه نــجـات لـه غـرقـېـدلـو غـوارې

جاري په ژبه
مناجات کړه چې علاج دې وشي

د پرهرونو کتاب

زه مئين ستاد يادونو کتاب وايم ډک له خونده د دردونو کتاب وايم

لکه مړاوی ګل د ژوند نيکړي باغ کې د اجل د خزانونو کتاب وايم

ګرانه زه د يتيمانو د وطن يم تل د سويو فريادونو کتاب وايم

په لمدو سترګو او ماته ماته ژبه د شهيد د ياد ګارونو کتاب وايم

زما ښوله زندګي ښېي ښېي ده زه مدام د پرهرونو کتاب
وايم

زه شاګرد د انقلاب د مدرسې يم ډېر په مينه د
جنګونو کتاب وايم

زه د حورو عشق کې دومره وارخطا يم فدايي يم د
مرګونو کتاب وايم

مجاهد يم سينګار شوې عنا غوارم ځکه تل د
سنګرونو کتاب وايم

زه د نورو رنګينېو وړی نه يم زه د وينو د رنګونو
کتاب وايم

چې په خيال کې هم بلبل د زړه د بڼ شم د زخمونو د
ګلونو کتاب وايم

ازادۍ د ستا د مینې له آثره د زندان او زنځیرونو
کتاب وایم

زه (مفتون) اکثر د خپل زړه په مکتب کې د نیګړو
ارمانونو کتاب وایم

۱۳۸٤ سینګار د زولنو حورې منتظرې دې دیدار د
زولنو ته مې بټول ښکلي حېرانه دي سینګار د زولنو ته
مې

شونډې د جانان څه دي ګلاب څه دی غاټول څه دی
ډېر حسن ورکړی رب پرهار د زولنو ته مې

شور د کائېناتو شي خاموش احساس په شور راشي
هر قدم سره مست شرنګهار د زولنو ته مې

دا د وخت تور زړې ظالمان او زورور خلک هېڅ نه دي
که رب کول ګذار د زولنو ته مې

دا له غرور ډکې خو نخورې سپينې او سرې ماڼۍ نه
شي تم کېدی سوي ازار د زولنو ته مې

مرې جذبه ژوندۍ کاندي ويده احساس راويخ کاندي
دا اثر ورکړی رب يادګار د زولنو ته مې

زه خو، ښه په فخر خپل دردمن وار تېروم خو، ته
شې به وار خطا غليمه وار د زولنو ته مې

وه ګرانه (مفتونه) ترې پېغام د ازادۍ واوره غوږه
شه په ګونګۍ ژبه اظهار د زولنو ته مې

د وخت ستر ديني عالم د قلم او د توري اتل او
سپېڅلي جهادي رهبر د مولوي محمد يونس خالص
بابا د شعر په انداز. د اهونو طوفان

شــوخې ســترګــې د جــانــان مــرې شــوې دي

که غوټۍ دي په خزان مړې شوې دي

خـپل ښـاېـئـسـت نــه خـبـر نــه ئــې مــجـاهـده

جينکۍ دې په ارمان مړې شوې دي

هــغـو پـېـغـلـو تــه غـافـل ځـوانـان لـوګـی شـه

چې په تورو په مېدان مړې شوې دي

داســې ښـکـاري چــې چـا ويــنــه نـذرانـه کـړه

خو شبویانې د رېحان مړې شوې دي

د جهان په نظر مړۀ افغانستان کې

ارزوګانې د جهان مړې شوې دي

د جنګ تاب د شېطاني لښکرو نشته

تل په چیغه د اذان مړې شوې دي

دلته ډېرې ککرۍ له غرور ډکې

د آهونو په طوفان مرېږ شوې دي

وینــه رنـــګ کــړه او قـــلـــم څـلانـــده تـــوره

راشه شمعې د عرفان مرېږ شوې دي

ســـپـــین جــنـون دې ژونـدی شـوی دی (مفتونه)

چې دې اوښکې په ګرېوان مرېږ شوې دي

تیرا – ۱۳۸۷ د مینې فصل تنکو غوټېو ته نسیم راشه سیلۍ رامه شه د مینې فصل ته باران راشه ږلۍ رامه

شه

غم د شهید جانان د زړه وطن رنګین کړو راته دې
پسرلي پسې خزان د خوشالۍ رامه شه

د شهادت پېغام او سور تش کمر بند دې غوارم بغېر
له دې نه ستا لخوا بله ډالۍ رامه شه

چې فرشتې مې سور بدن لکه ډولۍ وړې ګور ته زما
خوښیږي دا ډولۍ ماته ډولۍ رامه شه

د شهادت مرګ که مې ربه په نصیب کې وي نو سنګر
ته ما وروله ما پسې ګولۍ رامه شه

چاچې د رب کور ته د سوال تشه څولۍ وروړې
داسې ښایئسته سائېل هېڅ وخت تشه څولۍ رامه
شه

د بچو حق کې پښتنې داسې دعا کوي چې جهاد ته لاړ شه په سیالۍ خو په سیالۍ رامه شه

نور ئې وړوکې خور ته پاکه ربه صبر ورکړه د ورک وروړک په انتظار کې تر بلې رامه شه

انقلابي دوران افغانستان د لمبو کتاب ځان به بندي ګڼي که چا ولوسته ما په صحیح معنا دنیا ولوسته د رب تخلیق ته حېران پاتې شومه د زړه په سترګو مې ښکلا ولوسته

بیا به خندا پورې خندا در درومي که فلسفه دې د ژړا ولوسته کیسه د مینې د لمبو کتاب کې

لکه پتنګ طالب ملا ولوسته

د ازادۍ سند به زه اخلمه

د انقلاب مدرسه ما ولوسته

بيا به ګونګېږ واجب القتل ګڼېږ که زندګي دې د بورا ولوسته

بېګامې ستا د انتظار کتابچه ګرانه په ډک زړه تر سبا ولوسته ژوند به د وينو قرباني وګڼېږ که دې ويرجنه کربلا ولوسته

(مفتونه) بيا به دې مجنون بولمه که دې په سرو سترګو صحرا ولوسته

لره پښتونخوا - ۱۳۸۵ ما وپېژنه لـه تـا نـه ځـار پـه تـا قـربـان يـمـه ما وپـېـژنـه

جانانه زه

د ستا جانان يمه ماوپېژنه

چې ستا ارمان ته سره ګلان د امېدونو راوړي

ګرانه زه هغه سپين ارمان يمه ماوپېژنه

هسې بدرنګو بد نظرو ته اغزی ښکارمه

ګنې يو ګل د ګلستان يمه ماوپېژنه

ګوره زه هغه پسرلی يم چې خزان نلري

خو خزانونو ته خزان يمه ماوپېژنه

د انسانيت قاتله تاته وايم ستا لپاره

زه یو

مقتل او قبرستان یمه ماوپېژنه

څوک مطمئن کړم څوک راویخ کړم او څوک ولړزوم

بلالي

چیغه د اذان یمه ماوپېژنه

د سپینو تورو په پړقا کې خپل ارمان وینمه

د سپینو

حورو طالب جان یمه ماوپېژنه

د وخت سرزوره په زور مه راځه ذلیله به شي

سرزور

مغرور افغانستان یمه ماوپېژنه

د جـــنګ سـبق انـقلابي افغـانسـتـان راکـړی

زه یې

شاګرد وزیرستان یمه ماوپېژنه

د لـېونـېو پـه قـطـار کې بـه (مـفـتـون) درځـمـه (وزیر ستان - ۱۳۸٦) په سرببر څیرې ګرېوان یمه ماوپېژنه

شال په لمبو ګام اخله کوثر ته ورځم دارته لېبک وایم دلبر ته ورځم

راپارولی یم ترخو خاطرو ډېر بې خطره هر خطر ته ورځم

د سلائي په شان کفن کړم رانجه چې د اشنا قاتل نظر ته ورځم

د مئين خيال په بدرګه بدرګه درد يم د عشق د زړه پرهر ته ورځم

د پښتونخوا ناوې يم شال مې نشته خيبر مې غم نه خوري سپين غر ته ورځم

د ګودر لاره ماته مه راښايه زه شازلمی يمه سنګر ته ورځم

ډال د مظلوم يمه تندی د (مفتون) تل به د هر ظالم خنجر ته ورځم

سور بند - ۱۳۸٤ د نور هينداري چا ظالم د سر، سرونه رانه يوړل چا شملې او د ستارونه رانه يوړل

هر سهار لکه بلبل وریسې ژاړم خزان ډېر ښاېئسته ګلونه رانه یوړل طالبان لکه طوطیان یتیمان ګرځي وخت د علم ګلشنونه رانه یوړل

څوک د سرو زرو تاجونه را نه اخلي چا د فخر مینارونه رانه یوړل څوک په بدو بدو سترګو راته ګوري چا د رحم نظرونه رانه یوړل

چا بدرنګو غمازانو جادوګرو د خوږې مینې خوندونه رانه یوړل چې تورتم کې پرې ډاډه او مطمئېن وم طوفان هغه مثالونه رانه یوړل

چا په زړه باندې داغونه راته راکړل چا د سترګو نه خوبونه رانه یوړل چې د رب د نور هینداري وې (مفتونه) وحشت هغه سپین مخونه رانه یوړل

لره پښتونخوا _ د سمیع الله طالب العلم په ملګرتیا ولیکل شو بندي زړه د ویـــنـــو خـــال چـــې پـــه

تـــنـــدي پــــروت وي

لکه غمی چې په غمي پروت وي

کــائــیــنــات فــخــر کــړي پــه هــغــه طــالــب

چې په سنګر زخمي پروت وي

د دې نــه لــويــه خــــوشــــالــي بــه څــه
وي

د مینې غم چې په زړګي پروت وي

خــوب کـــې ګـــودر د کـلـي داســې ګـورم

پرې شوی لاس په مات منګي پروت وي

د دنـــیـا غـــیـږ بـــه یـــې زږه څـه وغـواړي

څوک چې په خوله کې د مرګي پروت وي

څـــــومـــــره مـــزه کـــوي د اوښـکو شـبـنـم

چې په دې ګل ګل انګي پروت وي

راځـــــي پـــه ســـترګـــو کـــې اثــر د زمــري

احساس چې زړه کې جهادي پروت وي

مـــا تـــــه هـــــمـدومـره آزادي پـــکار ده

چې زړه مې تا سره بندي پروت وي

هـــــغـه بـــه وي زمـــــا د کـلـــي ښـــکلـــی

چې بلا ګرد يې په پيکي پروت وي

د خــــــپـلــو قـــدر بـــــه څـــــه ویپېـژنـــي

څوک چې په واک کې د پردي پروت وي

مــــلـنـګ طـالـب اخـلـي قـلـنګ لـه هـغـو

څوک چې په تخت د بادشاهي پروت وي

د (غـــرق مـــفـــتـــون) غـــزل کـــه نـــه پـــېـــژنـــې (بټي کوټ ننګرهار – ۱۳۸۵) پکې به خیال انقلابي پروت وي

تنکۍ ارزو ته دومره ډېر ښاپېسته يې چې جهان په تا ښاپېسته دی طالبه غېرتي افغانستان په تا ښاپېسته دی

يو ګل ئې مسته مسته خوشبويي لرې د مينې زما د زړه دا مړاوی ګلستان په تا ښاپېسته دی

لېلیٰ دې دين دی اې مجنونه مجاهده د ګران وطن هر غر او بيابان په تا ښاپېسته دی

سينګار دې اې زلميه د باروتو کمر بند دی سنګر په تا سينګار د جنګ مېدان په تا ښاپېسته دی

جنت دې ښکاري سترګو کې يو غر د امېدو ئې زما تنکۍ ارزو زما ارمان په تا ښاپېسته دی

الله دومره ښاپېست درته در کړی مجاهده که هر څومره بدرنګ دی خو زندان په تا ښاپېسته دی

جانانه ګوره دا زما کوم خپل خصوصيات نه دي زما هر يو غزل او هر داستان په تا ښاېئسته دی

(مفتون) درنه قربان شمه د خپلې مينې توره ښاېئسته به دومره نه وي خو جانان په تا ښاېئسته دی

(ننګرهار ، باندر) راته ګران مجاهد بندي ملګري عبدالقدوس مجاهد ته ډالۍ سنګر سنګر هېواد کـــــه د پـــېـغـلو مـرونـدونـو کـې بـنـګـړي شـــتـه

زمونږ لاسو کې هم داغونه زنداني شته

جـــيـنکـی کـه پـــه خـــالـــونو بانـدې نــاز کــړي

زمونږ هم د جنګ زخمونه په تندي شته

د مـــلالـــې پـــه خـــبـــر پـــېـــغـــلې بـــه ضـــرور وي

هم ځوانان شته هم جنګونه مېوندي شته

د وطـــــــن نـــــاوې بـــه پـــرې نـــږدي ســـــرتـــــوره

لا تر اوس یو څو ځوانان د تور پېټکي شته

سره کوکري او خرلېوان به پکې سر
خوري

د وطن په دښتو غرونو کې زمري شته

د سنګر او د زندان ژوندون ئې
خوش دی

مونږ کې دغه شان سپېڅلي لېوني شته

يرغلګر به مات او ګوډ په ژړا
درومي

مجاهد ملا عمر غوندې سرې شته

حـــــيـأ دارې جــيــنـکــۍ دې پــه کــــــور کــيــنــي

سنګرونه لا ساړه نه دي زلمي شته

دا شـــــهـيـد شـهـيـد ســنـګـر هــېـواد دی

دلته هر چا سره خیال انقلابي شته

د دې ټـــــول ســـــــرزور جـــــــهـان پـرواګـــيـر نــه دي

مجاهد شهادت خوښي فدايي شته

اې (مـــفـــتـــونـــــــــه) څـــومـــره ښـــه د جـــهـــاد وخـــت دى (۱۳۸۵) هم کافر شته هم جذبه شته هم ځواني شته

سـور کـفـن کـه مړ تاريخ بيا ژوندی نکړم افغان به نه يم که مردار دا د وخت بچی نکړم افغان به نه يم

د قرا قول او نېکټايي په غلامانو باندې که بيا حاکم خپلواک پېټکی نکړم افغان به نه يم

د حق په سر کې که لمبو ته غاړه ورنکړمه که زه ځان داسې لېونی نکړم افغان به نه يم

که د دې وخت په دې سرزو رو ظالمانو باندې يخ د
مظلوم ولس زړګی نکړم افغان به نه یم

د مجاهدو ادې ستا ریښې ریښې ټیکري ته که دا
رنګېن جهان لوګی نکړم افغان به نه یم

ستا عاجزۍ ته د وختونو دا مغروره شاهان هر یو په
سور اور سپېلنی نکړم افغان به نه یم

ستا په وصیت که د وطن د آزادۍ ناوې ته په وینو
سور کفن ټیکری نکړم افغان به نه یم

(مفتونه) ان شاء اللّٰه دې خزان وهلې باغ ته دا
خپلې وینې پسرلی نکړم افغان به نه یم

۱۳۸۸

د شهادت ارزو

فدايي يم هر ساعت مرګ پسې ګرځم دارته خاندم د
غېرت مرګ پسې ګرځم

د جنت تصوير مې سترګو کې غرېبږي بېر په مينه
محبت مرګ پسې ګرځم

د ژوندون په مقصد دومره ښه پوهېږم چې هر
وختې د عزت مرګ پسې ګرځم

ټول غافل انسانان مرې راته ښکارېږي ځکه داسې په
جرأت مرګ پسې ګرځم

د باروتو هېئبتي لباس مې کړی طلبګار يم د جنت
مرګ پسې ګرځم

جنازه به مې (مفتونه) فرشتې وړي په اخلاص د
شهادت مرګ پسې ګرځم

کجورۍ – ۱۳۸۵ زېـرى کـــه نـوې مـياشت د نـوي کـال زېـــرى دى

نو زورِ تاريخ د نوي خيال زېرى دى

بـيـا به په زورِ رانګ راځـــي نـوى بـدلـون

دا د مظلوم ملت د سوال زېرى دى

د بـنـدي يـار د زولـــنـو په شـرنــګ کــې

پروت د يو نوي استقلال زېرى دى

دا په سرو وینو سور کفن د شهید

د ازادۍ ناوې د شال زېرى دى

غمجنو شپوکې سپینې سپینې اوښکې

د خوشحالۍ د سپین مشال زېرى دى

زمونږ زوال کې چې خوښي لټوې

آغیاره دا دې د زوال زېرى دى

د نیکه توره ډال یې څکه ورکړل

چې چا ورکړی د مډال زېړی دی

غــربــي ســــوغــات د غــريبــانــو پــه نــوم

د نفرتي برلېن دېوال زېړی دی

خــود بـه خــامار غـوندې هـېـئـبـت لــرمـه

ځکه چې خوله کې مې د لال زېړی دی

د ورک (مـــــفـتـون) نــه چـــا راوړی راتـــه (۱۳۸۳ – شمشاد لمن) پـه ترمو اوښکو لوند دسمال زېړی دی

غني زرېه

چې ژوند غوارم د مرګونو دنیا اخلم ستړې سترې د
غمونو دنیا اخلم

دا چې ګرځم د باروتو په جامو کې ساده نه یم د
ګلونو دنیا اخلم

چې مغرورو، نه د مینې امېد ساتم مظلوم کېږم د
ظلمونو دنیا اخلم

ګوره دا مې د ازاد ضمیر اعلان دی چې د تورو
زندانونو دنیا اخلم

دا ترخې شبګیرۍ ځکه ډېر په شوق کړم چې د مینې
د خوندونو دنیا اخلم

ښکلوم د جهاد ګرم سنګرونه د جنت د سینګارونو
دنیا اخلم

شاعر زړه غني کوم ګرانه (مفتونه) مئین کېږم د
دردونو دنیا اخلم

علي مسجد – ۱۳۸۳ سپېڅلی لښکر خیال مې د خال
غلامي کله مني ملا د مال غلامي کله مني

په سنګري، سینګار اثر نه کوي پټکی د شال غلامي
کله مني

زما احساس او د ستا خام خویونه خنجر د ډال
غلامي کله مني

ماته ماشومې نخرې ولې کوې لمر د مشال غلامي کله
مني

درې اویا حورې د پاک رب نه غوارېي ستا د مډال
غلامي کله مني

زما ضمير د لوی خالق غلام دی د دې کلال غلامي کله مني

د وخت مهدي سره سپېڅلی لښکر د برګ دجال غلامي کله مني

يقين لري د کاېئناتو په رب (مفتون) د حال غلامي کله مني

باړه – ۱۳۸۷ اختلاف

څنګه چې رنګونه مختلف لرو دغه رنګې زړونه مختلف لرو

خدا کا سره جوړ شو سره وژنو به مونږه نظرونه مختلف لرو

هېڅ وخت به يو نشو د جهان سره دوي نه تاريخونه مختلف لرو

دا سر سري جوړه سرته نه رسي مينځ کې هدفونه
مختلف لرو

څرنګ به يو بل سره همغږي شو يو بل نه فکرونه
مختلف لرو

دوي سره زمونږه مينه نه کېږي مونږ ترې طبيعتونه
مختلف لرو

دلته مو (مفتونه) لارې بېلې دي هلته منزلونه
مختلف لرو

لوارګی _ جمعې شپه - ۱۳۸٤ نيمګړی اذان دا چـــې
تــه نــه بـــولـې خـــپل ځـــان نـيـمـګـړی

ورکوې رب ته امتحان نيمګړی

تـــش پــه دي نـــه کـــيــږي چـــې شـــــاه و
ګـــــدا

دنيا کې دی هر يو انسان نيمګړی

چـــــا چـــې نـــــيـــمـــګـــړی ځـــان پـــوره
ګـــڼـــلـــی

وړی ئې قبر ته ارمان نيمګړی

غـــــــافـــلـــه مـــــه ګـــــرځـــــه د کـــــــبـــر
پـــــــه آس

دی د ځوانۍ دغه دوران نیمګړی

پکې مې شته د ژوند پوره فلسفه

چې مې په غاړه دی ګرېوان نیمګړی

د زړګي للمه به سمسوره نه شي

چې پرې د اوښکو وي باران نیمګړی

د انـــــقلاب ســــپــــره خـــزان لــه لاســـــه

دی مې د ګل غوندې جانان نيمګړی

پـــــه بــــم الـــــوتـــــی مـــجاهـد زلـمـی دی

که پروت دی لال د بدخشان نيمګړی

پـــه دار نـيمګـړی شــه چــې ځــوک يــې غـــواړي

زمونږ د مینې دا داستان نیمګړی

لکه چې بیاپه جومات بم پرېوتو

ځکه چې پاتې شو اذان نیمګړی

د چا ارمان به پکې څه پوره شي

چې ژوندون دی د دې جهان نیمګړی

(مـفـتـونـــه) هـر څـــه دې نـيـمـګـړې وي
خـــبـــر ۱۳۸۵ خدای مو دې نه کاندي ایمان نیمګړی

واک

ځان زما او زه د ځان په واک کې نه یم ډېر بې واکه
یم هېڅ شان په واک کې نه یم

ښایئسته ګل یم خاماخه به خزان کېږم خو بیا هم زه
د خزان په واک کې نه یم

په مجاز کې د زندان په غېږ کې پروت یم حقیقت
کې د زندان په واک کې نه یم

ربه ستا په هر یو حکم ډېر راضي یم شکر دا چې د
انسان په واک کې نه یم

زه (مفتون) سیېځلي عشق کې غرق و پرق یم دې
مغرور سرزور جهان په واک کې نه یم

ازار سترې ژوندون دی قرار نشته نشته

کلی وطن نشته یار نشته نشته

کرې بې رحمو غمازانو یرغل

د میني ګرم بازار نشته نشته

د مړاوي ګل تنده به څه ماته شي

خشکه غرمه ده سهار نشته نشته

په مظلوم څکه سرې لمبې بليږي

چې ظالمانو ته دار نشته نشته

مستې جذبې د وخت فريب خوړلې

په غليمانو ګذار نشته نشته

شپونکی جانان ترې انقلاب وړی دی

غرونه خاموش يكه زار نشته نشته

ښـــــكاري خـــــطا مــــو كــــړه د كـلـــي لاره

د وينو څاڅكي قطار نشته نشته

زمــــا د اوښـــكو بــــه څــــه قـدر وكــــړې

چې ستا په زړه كې پرهار نشته نشته

تــوبـه تــوبـه داســـې مــې هــم واوريـــدل

چې د مئينو ازار نشته نشته

(مــــفــتــونــه) شاکځ کــې غــزل خـــامـيـږي

دلته نختر او چينار نشته نشته

1382 را باندې ګران دي

که مې خپل دي که پردي راباندې ګران دي خو په دين مئين زلمي راباندې ګران دي

د پردېو شهزادګانو په بدل کې د خپل کلي لېوني راباندې ګران دي

راوړي ستا د ښاپېستونو تصويرونه اشنا څکه پسرلي
راباندې ګران دي

دا چې څوک مې خند وي نه مې خوښيږي دا چې
څوک مې ژړوي را باندې ګران دي

يو دې ټکندي غرمې ګرانه وطنه بل دې مست
ماذيګري راباندې ګران دي

اې (مفتونه) د ګلونو څوکۍ کاندي په دې يو صفت
اغزي راباندې ګران دي

۱۳۸۸ – روژه مبارکه.

ديو څو شاعرانو ملګرو – تحسين الله (تحسين) ،
وحيدالله (خاکسار) او عمادالدين (دوران) په
ملگرتيا د – دوران په هستوګنځی کې وليکل شو .

د وينو پسرلی

چې ښکاري لېونو ته لېونی څومره مزه کا

په ټول کلي ولس کې دا سړی څومره مزه کا

سینګار چې یې ځواني په کمر بند او په ټوپک وي

زلمیو کې همدغه شازلمی څومره مزه کا

طالبه ښایسته ږیره تورې زلفې خو دې زړه وړي

خو بل درسره ګرانه تور پټکی څومره

مزه کا

د مستو حورو عشق کې د سنګر په خاورو خړ پړ

سوری سوری ټټر زخمي تندی څومره مزه کا

ساده ساده وطن چې په شرعي ښکلا سینګار شي

رنګین رنګین د وینو پسرلی څومره مزه کا

غازیان چې جنګ نه راشي او سرې تورې ور سره وي

د

کلي دغه مست ماذيګری ځومره مزه کا

مــلګرو پــه خــندا او خــوشــالۍ کې مــزه نــشتـه

هر وختې ډکې سترګې ډک زړګی ځومره مزه کا

جــانان تـه چې لوګی شي د بـاروتـو پـه لـمـبو کــې

ملګرو دا سپېځلی سپېلنی ځومره مزه کا

ځــوانــي پــه ســنـګرونــو زنــکدن پــه ســنـګرونــو

)

مفتونه) داسې ژوند داسې مرګی
ځومره مزه کا

۱۳۸۷ – بارِه د غېرت غر د وخت عمر دی کافران ورځنې وېره لري د غېرت غر دی غداران ورځنې وېره لري شوم تدبیرونه جوړوي ورته لمبې بلوي ثاني خلیل دی نمرودیان ورځنې وېره لري ښاپئست د ګل خوي د بلبل لري اثر د شاهین داسې مالیار دی چې زاغان ورځنې وېره لري الله ورکړي د زمري څه عجیبه خصوصیات وحشي لېوان او ګیدړان ورځنې وېره لري هر یو قدم هره وېنا ئې ده پېغام د سپرلي ځکه قاتل سپېره خزان ورځنې وېره لري د انتقام

جذبه يې تل ځلوي سپينه توره مظلوم ته ډال دی ظالمان ورځنې وېره لري غوټۍ د زړونو ګل کوي مسته خوشبو خوروي د سهار باد دی خو طوفان ورځنې وېره لري نور به يې څه درته ستا يمه خو بس لنډه دا چې داسې ملنګ دی چې شاهان ورځنې وېره لري هر يو زلمی مو بېت الله او دادالله په شان دی دا ټول کفري مغرور جهان ورځنې وېره لري (مفتون) طالب په الله دومره کلک ايمان لري چې د ماديا‌تو غلامان ورځنې وېره لري

غلجو سيمه

لېونۍ جذبه

خدايه يو ځلې محکوم ټوله نړۍ شه پرې حاکم سپينه جنډه سپينه پګړۍ شه چې د تورې بورې زړه ورباندې يخ شي تکه توره په لمبو سپينه ماڼۍ شه چې د وخت د کبرجنو غرور مات شي مجاهده

احساسات دي په مستۍ شه چې دا سپینې تورې ښکل کړې لکه حورې دا جنګي جذبه دې دومره لېونۍ شه د سنګر په خاورو خړ زخمي طالبه سپیلنی درته بې شماره جینکۍ شه چې پرې ګرم د جهاد د جنګ مېدان وي خدایه دېرې په وطن داسې ځوانۍ شه هر زلمی ملاعمر او دادالله شه هره پېغله دې وطنه ملالۍ شه د مکین د مجاهدو ماذیګره درنه ځار اسلام آباد او کراچۍ شه ته د وخت له بادشاهانو قلنګ اخلې آفرین (مفتونه) ستا په ملنګۍ شه

(وزیرستان)

مینه مینه په سر ټیکری د سپینو واورو لرم جامه د کاڼو او د خاورو لرم زلفې نختر لرم او لمنځې لرم مست طوفانونه یې ږمنځې لرم په مخ خالونه د سرو وینو ساتم یاد د زمرو مجاهدینو ساتم د شهیدانو هار په غاړه لرم وفا او حسن ګوره دواړه لرم شته مې دی

ښکلي سيتارې په لمن خړ پړ قبرونه او جنډې په لمن
لکه د عطرو خوشبويي لرمه غېږ کې ګلان تنکي تنکي
لرمه اصلي بچيانو ته راحت غونډې يم خو غدارانوته
هېبت غونډې يم هر مجاهد لره زړګی يمه زه خو
غدارانو ته مرګی يمه زه زه د سپېڅلو بلبلانوګلشن د
مسافرو عربانو مسکن که څوک مې ښکل کړو که چا
ښکل کړمه زه د تاريخ غېږ کې به يې ګل کړمه زه
حسين تاريخ لرمه حسينه يمه (مفتونه) ټوله مينه
مينه يمه داسې عجيب انداز کې جوړه يمه ۱۳۸۷ زه
مجاهده توره بوره يمه شکونه زما د زړه للمه ګلونه
کوي زما پرې سترګې بارانونه کوي چا چې به ماپسې
ښېرې کولې اوس مې سلګو کې ارمانونه کوي هغه
مثبت نظر کې مره وبوله څوک چې د ژوند منفي
سوچونه کوي د ستاسو کلی آدم خور غونډې دی د
ستاسو خلک غېبتونه کوي دلته مئين په لېونو يادېږي
دلته په سپين لباس شکونه کوي دوي سره هېڅ ګزاره
نه ده پکار دوي په مظلومو ګزارونه کوي دا خلک

ووژنی ثواب وګټئ دوي د کافرو عادتونه کوي مونږه
د هغو په چل ښه پوهیږو څوک چې د دین سره
چلونه کوي ستا د خوارہ هجران ترخه غبږه کې زړه
مې خوارہ خوارہ دردونه کوي چې جنګ ته درومي
طالبان شازلمي

(مفتونه) حورې یې سپلونه کوي

۱۳۸۸ – غنډی ښه دی زوږ ښه دی او ځوان ښه دی
غم په هر یو شان ښه دی هر څوک چې غم نه لري
ډیر ورنه حیوان ښه دی

مږ درنه تاریخ نه شي مږ وربانديې ځان ښه دی وایي
د وصال وږي

زنده باد هجران ښه دی

ژوند باندې يې اخلمه دومره مې ارمان ښه دی سوله
په کې ساه اخلي دا د جنګ مېدان ښه دی

څوک چې سپرلی نه غواړي هغو ته خزان ښه دی
سپینو ته سپېڅلی ژوند تورو ته طوفان ښه دی

مونږ په ازادۍ مئین مونږه ته زندان ښه دی زه په
جهان څه کوم ماته مې جانان ښه دی

ټول عمر که ژوند ګټې بیا د سر تاوان ښه دی غم ته
چې په غېږ ورځي داسې پهلوان ښه دی

ورانو ته چې سم ښکاري دغه کلی وران ښه دی
حورې پرې مئینې دي شان د طالب جان ښه دی

مور چې پکې نه ګورې کورنه بیابان ښه دی مستو
مجاهدوته مست افغانستان ښه دی

برګو جاسوسانو ته

سپین وزیرستان ښه دی

اوس آ لېونی (مفتون) نه شلوي ګرېوان ښه دی

شاکځ ۱۳۸۸ د ملګري شاعر امېد آفریدي په انداز د ډالرو بلا پسرلی د خزانونو بلا وخورې ماذیګر د ماښامونو بلا وخورې

ګلستان زما د تاندو پاکو هیلو د باروتو د اورونو بلا وخورې

دا د ګل په شان ښاېئسته افغانستان مې د درنو درنو بمونو بلا وخورې

ستا په یاد کې مې نظر بندي جانانه د ترخو انتظارونو بلا وخورې

نازک زړه مې مجاهده د زړه سره ستا د هجر د دردونو بلا وخورې

هغه ځوک چې الجهاد به يې شعار وو د کافر د فرېبونو بلا وخورې

يو طالب مجاهد ځوان دی چې خپلواک دی نور هر ځوک د ډالرونو بلا وخورې

د ځوانۍ په دوران پوی نشوم (مفتونه) رانه ډېر زر د غمونو د بلا وخورې

۱۳۸٦ – د تيرا لمن

سپېځلي طالبان

نظر کې مې غرېږي ژړېدلي طالبان ډېر زيات راته
يادېږي غمځپلي طالبان سکون وو اطمينان مئېن
زړونه پرې ډاډه وو خاونده بېرته راولې د کلي طالبان

تنکي تنکي ګلونه مړاوي شوي غوندې ښکارې که بیا
شبګیر وهلي دي څو ښکلي طالبان دا چا نفرت پرستو
بدرنګي په چم پېرزو وه چې شاړې مدرسې دي خفه
تللي طالبان دا هره یوه اوښکه هر یو آه به یې ایتم
شي د دین په مینه دومره دردېدلي طالبان حېران
یمه حېران چې مېلمستیا یې څنګه وکړم د زړه ورانې
حجرې ته مې راغلي طالبان ممبر ګردو وهلی اذان
نشته خاموشي ده ښکارېږي چې دې سیمې نه وتلي
طالبان یو ورځ به رسوي سپینه جنډه سپینې ماڼۍ
ته دا تورو زنځیرونو کې تړلي طالبان (مفتونه) ذلیل
شویدي له تخته غورځېدلي چې کومو کبرجنو سپک
ګڼلي طالبان ۱۳۸۱

استاذ یم

زه د پاکې او خوږې مینې آغاز یم چې به زړونو کې
وسیږي هغه راز یم

راولي چې انقلاب په خپلو وینو زه په هغو شازلمېو
کې ممتاز یم

مجاهد یم د رب مرسته را سره ده ابوجهل د وخت
وژنمه معاذ یم

د سپېڅلو عاقلانو د زړه سر یم خو ناپوهو ته اغزی
یم اعتراض یم

دا منم چې چې حورې فخر دی اعزاز دی خو زه هغه
یم چې حورو ته اعزاز یم

ټول بدرنګه ټپوسان مردار ومه زه د ګران افغانستان
د غرونو باز یم

چې سبق د انقلاب ښائي (مفتونه) د جهاد د
مدرسې هغه استاذ یم

غلجو – ۱۳۸۷ فولادي هوډ که دنیا راته سور اور لمبه لمبه شي زمکه هم لکه تبۍ را لاندې سره شي په وحشي تورو ترخو لوګو کې ډوب شم د بدن غوښه مې وسوزي وریته شي که د وخت دا فرعونیان شي په زرچنده دا د خولې مسلمانان هم ورسره شي د منصور غوندې مې وخېژوي دار ته ټول جهان زما د مرګ په ننداره شي که مې یو لحظه وخت پاتې شي اعدام ته جلا دان راته تیار او آماده شي که دې وخت کې رانه هم دا تپوس وشي تسلیمېږي که انجام دې غرغره شي نو که رب راته توفیق د وېنا راکړو د زما په خوله به دارنګه نعره شي چې مؤمن یم مجاهد، جهاد مې لار ده بې له دې نه زما کله ګزاره شي د ژوندون مقصد مې خاص د رب رضا ده که مې زرواره د سر په بدله شي زه (مفتون) تېرېدی نشم دې مرام نه (باجوړ – ۱۳۸۳) که بدن مې په چړو ذره ذره شي مسته هیله نه دنیا نه مافیها درځنې غوارم ربه صرف ستا رضا درځنې غوارم

ځواني مسته د خالد بن وليد را شهادت د حنظلا
درځنې غوارم

چې اثر پکې د سپينې مينې پروت وي هغه درد هغه
ژړا درځنې غوارم

چې تر مرګه راسره وي په سنګر کې داسې ورور
داسې اشنا درځنې غوارم

مخه ښه کې تسلۍ ته مجاهده اوښکې نه خوږه خندا
درځنې غوارم

د دې پاک وطن په پاکو خاوره باندې واکمن بيا طالب
ملا درځنې غوارم

مورې نور به په جنت کې سره ګورو انقلاب دی اوس
دعا درځنې غوارم

چې مې مستې حورې ووهي په زلفو (مفتون)
خدایه دا سزا درځنې غوارم

باندر شینواري - ۲۱ / ۵ / ۱۳۸۷ دوشنبه غزا او غذا
جانانه تا چې جفا نه پېژانده ما انتظار او سزا نه
پېژانده زه د همغه وخت ارمان کومه چې مې ګناه او
تقویٰ نه پېژانده د زړه په خونه کې ځای مه ورکوه
چې کومو سترګو ژړا نه پېژانده هلته غفلت نه وي
نفرت به نه وي چرته چې خلکو خندا نه پېژانده د مار
لړم په نظر ګوره ورته ملګریه چا چې وفا نه پېژانده
که مې جنون بدرګه شوی نه وی ما خړه پړه صحرا نه
پېژانده زه ځکه ېولې دنیا وپېژاندم چې ما دا ېوله
دنیا نه پېژانده هغه به قام شرموي ځان شرموي
چاچې شمله د بابا نه پېژانده حیأ یې ځکه په غذا
خرڅه کړه دې غلامانو غزا نه پېژانده که مې طالب (
مفتون) نظر کې نه وی ۱۳۸۷ سپرلیه ما دې ښکلا نه

پېژانده د لېمو پيالې اول به خپل زړه ته تسل ورکوم
بيا به د بل زړه ته تسل ورکوم

ځکه شعرونو کې طالب ستا يمه چې د کابل زړه ته
تسل ورکوم د ژوندانه په دې ستونزمه غبږ کې په يو
اجل زړه ته تسل ورکوم

زه د خوبونو وړی نه يم اشنا ستا په ځنګل زړه ته
تسل ورکوم ګلابي شونډې يادوم د جانان مئين بلبل
زړه ته تسل ورکوم

نم ورلېږمه د لېمو پيالو کې زه مې دې ګل زړه ته
تسل ورکوم ښار او بازار کې ازاريږي زړونه ځم په
ځنګل زړه ته تسل ورکوم

که رب وس راکړو حلالې به کوم اوس په غزل زړه ته
تسل ورکوم ما وېل په توره شپه کې ولې ژاړې (
مفتون) وئيل زړه ته تسل ورکوم

۱۳۸۳د ګوښتې سیمه ارمان د ځوانۍ دومره ډېر زیات
اوچت دی شان د ځوانۍ چې ارمانجن دي بادشاهان
د ځوانۍ سر صدقه شه شکرانه کې ترېنه چې په چا
شوی دی احسان د ځوانۍ خوب د شپونکي دومره
نیمګړی نه وي لکه نیمګړی وي دوران د ځوانۍ په
سنګرونو به یې ورژوي که پوی په قدر شي ځوانان د
ځوانۍ چې د باروتو په لباس سینګار شي حېران
شي حسن ته جهان د ځوانۍ چې کله وزغمي ترخه
وختونه هله بیا خوږ لګی داستان د ځوانۍ د مستو
حورو سره مینه لري پرواګیر نه دي فدایان د ځوانۍ
د ژوند کتابه بیا دې څه کومه چې درنه لري شي
عنوان د ځوانۍ سینګاروي یې په سرو وینو باندې په
قېمت پوی دي طالبان د ځوانۍ د شهادت په پسرلي
خاونده راته سمسو کړه ګلستان د ځوانۍ که دې
جهاد سنګر ته وقف نکړه (مفتونه) بیا به کړې ارمان
د ځوانۍ پاکه تنده مونږ د حق په سر کې نه ګورو
خپل سر ته غاړې وځو په خندا خندا خطر ته ګل

ځوانۍ لمبه کوو خو سینګار نه کړو په مستۍ ځو د
جهاد د جنګ سنګر ته اې د سپینې ماښۍ ځویه ځان
خبر کړه سرې ماښۍ هم سجده ایښې سپین غر ته
مجاهد یو ډار مو نه ذده په ډاډه زړه ښه په ډاګه
دانګو هر جنګي ډګر ته دا کافر او غلامان زیړ سترګي
خلک پورته نه شي راکتۍ زمونږ نظر ته سره ګلونه
حېران پاتې دي شهیده ستا زخمي زخمي نازکه سپین
بشر ته زمونږ ګران افغانستان داسې جنت دی چې
دوزخ شي یرغلګر کفري لښکر ته د وطن په غرو چې
ځي د سهار باده سلام وایه مجاهد ملا عمر ته د خپل
دین او د وطن په ننګ شهید دی لوپټه جنډه کوم
غازي دلبر ته مونږه ځکه په لمبو لامبو (مفتونه)
۱۳۸٦ خپله تنده زیاتوو آب کوثر ته د خپلواکۍ لېلۍ
مونږ مئېنان یو د دردونو سره مینه لرو د انتظار او
شبګیرونو سره مینه لرو مونږ د جنت د سرو ګلونو د
خوشبو په هیله په خپل ټټر د پرهرونو سره مینه لرو
جینکۍ نه یو چې مو ډول او سینګار خوښیږي مونږ

شازلمیان یو سنګرونو سره مینه لرو د انقلاب خو
نرۍ غېږه کې واړه را لوی شو غم کې خوشال یو
خطرونو سره مینه لرو تل د باروتو هېبتي لباس کې
ځکه ګرځو مونږ فدایان شهادتونو سره مینه لرو د
حق په لار کې د نازک بدن پروا نه ساتو مست پتنګان
یو مشالونو سره مینه لرو الله راکړي د ازل نه د
زمریانو خواص د ګیدړانو د مرګونو سره مینه لرو
مجاهدین یو د سپېڅلي شهادت په خاطر د بمباریو
او جنګونو سره مینه لرو د خپلواکۍ مسته لېلیٰ به
خاماخه ښکلوو سپین مجنونان یو غرو رغونو سره
مینه لرو چې د (مفتون) په شانته ستا یي جهادي
زندګي داسې شاعر داسې شعرونو سره مینه لرو

خیبر منشور مونږ د الله بندګان – مونږ د ایمان
خاوندان مونږ د اسلام دعوه ګیر - مونږ د حضور
عاشقان زمونږه لار جهاد دی – زمونږ شعار جهاد دی
مونږه بچیان د خالد – زمونږه کار جهاد دی مونږ د

فساد مخالف – مونږ د الحاد مخالف مونږ د مظلوم ملګري – د استبداد مخالف مونږ بل واکي نه منو- مونږ سرزوري نه منو مونږ له ازله آزاد – مونږ غلامي نه منو مونږ په قرآن مئين يو – ديموکراسي نه منو مونږ جهادي ولس يو – انقلابي ولس يو مونږه په جنګ اموخته – غازي غازي ولس يو مونږ په سنګر کې عادت – د جنګ ډګر کې عادت زمونږ ښاپئست دی ټوپک – خوف و خطر کې عادت مونږ له زندان بې پروا – له ټول جهان بې پروا مونږ له الله وېرېږو – له هر شېطان بې پروا حيأ عزت غوارو مونږ – ژوند د غېرت غوارو مونږ مرګ پسې اور ته دانګو – خو شهادت غوارو مونږ زمونږ حوصلې دي لوړې – زمونږ ارادې دي لوړې تاريخ کړي فخر په مونږ – زمونږ کار نامي دي لوړې مونږ سپين جنون خوښوو – عشقي مضمون خوښوو چې پکې وي دردونه – داسې ژوندون خوښوو چې عشق کې غرق وېرق وي

– هغه (مفتون) خوشبوو پخوانی لېونی لکه په دار شو پرونی لېونی همداسې واخله ننی لېونی

دا د کسرونو لېوني به وژني بیا به را درومي صحرانی لېونی

خدای به یې ګل کا د اسیاه د وربل دا نن د کلي خندنی لېونی

نظر وهلي لېوني جانان ته ورته به ځان کا سپېلنی لېونی

په زنځیرونو مې ضد نه ماتیږي زه یم اشنا ډېر پخوانی لېونی

چې جادوګر حسن سلام راته کا زه یمه هغه پېریانی لېونی

د بل وطن د شهزادګانو ځنې سل ځل مې خوښ دی
وطنی لېونی

خدا ذده وهلی به د چا ازار وي (مفتون) چې ګرځي
لېونی لېونی

تقریباً ۱۳۸۲ مجاهد یم د غره ترې مې بالښت او تور
شک خاورې د مرغانو غوښې خورم اوبه د واورې

تور ټوپک او کمر بند مې معشوقه ده په سنګر کې
تېرومه شپې بېدارې

تورې څڼې تور پټکی لکه ملنګ یم غرونو دښتو کې
وسېږم په نهارې

مجاهد یمه جنګونه مې خوښیږي کیناستل مې عادت
نه دی په کرارې

يم په دين وطن مئېن جهاد مې لار ده آن تر مرګه به وانه وړم له دې لارې

په ژوندون د بادشاهۍ به يې ورنکړم د جهاد دا يو ځو شپې ورځې د ګارې

په طلب د شهادت ګرځم (مفتونه) يوه ورځ به همدا اوازه وارې

سپين غر غېږ - ۱۳۸۵ – تقريباً افغانيت

ددې جګو غرونو مېنځ کې د نخترو سره خوا کې څه به ښه واى چې زه ناست واى د ملګرو سره خوا کې

کاشکې زه هم مرور واى د ژوندون د رنګينو نه واى صحرا کې لېونېو مرورو سره خوا کې د شپېلۍ نغمه خاموشه سوى سوى فرياد خيژي کوم شپونکى په بم الوتى د ګور ګورو سره خوا کې داسې ښکاري چې دې چم کې هم سپېځلي مېئنان نشته څه خوره

خوږه ژړا ده د سندرو سره خوا کې دغه سپین محل
چې ګورې د ملت د خاېئن کور دی د شهید د کنډواله
کور د کنډرو سره خوا کې ستر تاوان مو د ایمان دی
سپکاوی د افغانیت دی افغانان زلمي چې ګرځي
یرغلګرو سره خوا کې دا زمونږ د شان توهین دی بې
وجدانو کچکول نه دی د سوالګرو پېغلو پېغلو
مهاجرو سره خوا کې دېموکرات خبیث بدنام کړو
ګران وطن ټولې دنیا ته ورکې سره ټپوسان ګرځي د
کوترو سره خوا کې

د (مفتون) مړی هم مه وړئ په دې وخت کې خپل
وطن ته بل وطن کې یې دفن کړئ مسافرو سره خوا
کې

د سپین غر سیمه – ۱۳۸٤ ننګ خپل همزولي څنګ په
څنګ درسره خوند کا په غلیم باندې غورځنګ درسره
خوند کا

مسلمانه مجاهدشه څه سنګر ته جهادونه کوه جنګ
درسره خوند کا د اسلام په شمع وسپږه وزرې مست
خویونه د پتنګ درسره خوند کا

بې ننګي دې د تاریخ پاڼو کې نشته د افغان بچی یې
ننګ درسره خوند کا ستا ښاپئست کلاشنکوف او کمر
بند دی پېغله نه یې چې لونګ درسره خوند کا

ځوانه تاسره نکریزې مزه نه کا ځان په سرو وینو کې
رنګ درسره خوند کا د زمري غوندې ښه ښکارې
زنځیرو کې په قدم قدم کې شرنګ درسره خوند کا

ټنګ ټکور د بې ایمانه خلکو کار دی د راکټ هېبتي
کړنګ در سره خوند کا د وطن دردمنه مینه کې (
مفتونه) ببر سر لکه ملنګ درسره خوند کا

ښاپئست ځوانانو سره لاس کې زېړکۍ ښکاري
ښاپئسته په غاړو کې د پېغلو غاړکۍ ښکاري

ښاپئسته ښاپېست د شازلمېو دی ژوندون په سنګرو
کې په کور دننه ناستې جینکۍ ښکاري ښاپئسته
بنګړي کوي مزه په مړوندونو کې د پېغلو لاسو کې د
ځوانانو زولنۍ ښکاري ښاپئسته د هر مسلمان ځوان
لپاره ړیره لوی ښاپئست دی تور سرو جینکو سره
نتکۍ ښکاري ښاپئسته سر تور سر ګرځېدل د بې
غېرتو وي عادت پښتون او مسلمان سره پګړۍ
ښکاري ښاپئسته زرین ښاپئسته شالونه خو د ناوې په
سر خوند کا په وینو د شهید سرې جامکۍ ښکاري
ښاپئسته نازکه زندګي سکون سینګار خوښ وي د
جونو ځوانانو ته جګړې او بمبارۍ ښکاري ښاپئسته
خندا، ناز، او ادا، د جینکو ورته لوګی شه په شونډو د
شهید وروستۍ سلګۍ ښکاري ښاپئسته غلیمه ستا د
سل چته رنګینو محلو، نه زما په خړو دښتو کې
کېږدۍ ښکاري ښاپئسته (مفتونه) په سنګر کې او
په تکه توره شپه کې الله ته په ژړا د سوال ځولۍ
ښکاري ښاپئسته

خرِ غلام

څوک بدرنګ دې په بدرنګو ښکلا پلورې څوک بربنډ
دې په بربنډو حيأ پلوري

څو کم اصلو يو څو سرهٔ کافر راوستي د ګنا په بدله
پرې تقویٰ پلوري

دا خبيث د څو ډالرو په بدل کې په غليم باندې شمله
د بابا پلوري

څوک چې نوم د آزادۍ اخلي وطن کې خرِ غلام په
سرهٔ بادار باندې دا پلوري

د (مفتون) ګرانه هېواده بدنصيبه ستا بچي ستا په
دښمن باندې تا پلوري

۱۳۸۳ – د خبيثې ديموکراسۍ دواران خپله خاوره اې
د اسيا زړه کې پرتې خاورې د غليمانو هديرې خاورې
د دنيا وړې دې تالا ته راځي په سپينو سرو زرو مړې
خاورې د سپکو سپک قدم مې نه لوريږي د ستا په
ځان باندې درنې خاورې افغان زلمی يمه ستا پټ به
ساتم زما پټمنې پښتنې خاورې زما ترخه ژوند ته
خوښي راکوې ما ته د مور غوندې خوږې خاورې مرګ
او ژوند دواړه مې په تا ښايسته دي زما کفن زما
جامې خاورې د ستا ګردونه مې د زړه پرهر ته لکه
دوا ده معشوقې خاورې درته د سرو وينو خالونه
ږدمه د ملالۍ او ناهيدې خاورې د شهيدانو په هار
ښه ښکاريږې سينګار سينګار يې د ليلې خاورې ستا
له برکته يې جهان پيږني

د (مفتون) شان ، شوکت،
شملې خاورې

د شمشاد سیمه ۱۳۸٤

ټکور

په خندا شنه شه او ټکور مې کړه خوږه شه او ټکور مې کړه

بورا زړګی مې غېږ کې ولوبوه ګل شه غونچه شه او ټکور مې کړه

په چیغو سر د سهارګي بلبل یم مسته وږمه شه او ټکور مې کړه

چې پکې شرنګ د سپینو تورو پروت وي داسې نغمه شه او ټکور مې کړه

د جهاد ګرانې مینې تاته وایم بس په جذبه شه او ټکور مې کړه

ما (مفتون) ولېږه د حورو چم ته په وينو سره شه
او ټکور مې کړه

۱۳٤۸ - لوارګی پسېدخېل توند صوفيان که مو يو
ځلې دغه لويې حوصلې ماتې شي د ډېرو خلکو به
سرونه پوزې خولې ماتې شي

بيا به د عدل سپين ځوانان له تورو غرو راوځي د
ظالمانو به د ظلم سلسلې ماتې شي

يو سور سېلاب ته ضرورت دی چې دا سوې تندې يو
ځلې بيا د شهيدانو د لېلې ماتې شي

بيا به دا توند صوفيان يرغل په مېخانو وکاندي
رندان به ووژني په سر به يې پيالې ماتې شي

د اسيرانو، يسيرانو آه، به رب قبول کا زندان به وران
شي او له ښپو به زولنې ماتې شي

ذهیر ولس ته به شي زېری د سکون د سهار چې په سپین مخ د مجاهد سپینې خولې ماتې شي

د رب نه سوال کوم (مفتون) د یوه داسې لمر چې پرې یو دم د وحشتونو تورې شپې ماتې شي

۱۳۸۳ - مهمندو سیمه ننګرهار شور چې زوروزر سره زور نکړې لکه چې مرسته د کمزور نکړې

زه له ازله سپین تاریخ لرمه په تهمتونو به مې تور نکړې

چې یې منشور ورسره ونه منې د عقیدې دشمن به ورور نکړې

دلته لګیږي د خزان بادونه د هیلو باغ په ترې سمسور نکړې

د هجران درد مې هسې نه ښه کېږي چې په وصال
مې زړه ټکور نکړې

په وينو سور پټکی جنډه کړه راته ګوره چې شال
راباندې خور نکړې

لکه چې ګونګ کړې د ډالرو منتر د زګيروو شور اورې
او شور نکړې

(مفتونه) مينه کې دې غرق نه منم په شبګيرو چې
ځان شمکور نکړې

١٣٨٤ جنګي افغانستان درنه جنګ ته يم روان راپسې
ګوره بيا به ورسته کړې ارما راپسې ګوره

په دعا کړه لاس اوچت شهيد مې غواړه له ژړا نه ډک
چشمان راپسې ګوره زه د دين او وطن مينه کې
مجنون يم دښتې غرونه او بيابان راپسې ګوره

پېغله نه يمه سرتېرى شازلمى يم د جهاد د جنګ
مېدان راپسې ګوره خاماخه که مې ديدن غوارې
ملګريه يا سنګر او يا زندان راپسې ګوره

انقلاب دى د جنګونو ورځې شپې دي خپل جنګي
افغانستان راپسې ګوره هلته بيا د مجاهدو شهيدانو
هاغه خړپړ قبرستان راپسې ګوره

يو سورى سورى پټکى رنګين په وينو په هر قبر دا
نشان را پسې ګوره که په ژوند دې پېدا نکړمه (
مفتونه) بيا قيامت کې شهيدان راپسې ګوره

زندان - بنو عنبري يادونه غزليز کا هر منظر د ستا
يادونه انځورګر دي انځورګر د ستا يادونه

د هجران د يرغل وس را باندې نشي ما سره ګرځي
لښکر د ستا يادونه ماشوم زړه مې لوبوي د ستا په
شانته تل زما وي همسفر د ستا يادونه

شهادت په چوپو شونډو باندې ستايي وينې وينې په سنګر د ستا يادونه همېشه مې په زړګي باندې پراته وي لکه واورې په سپين غر د ستا يادونه

دغه يو خوي يې په شان د پسرلي دی ګل کوي سمه او غر د ستا يادونه زړه ته راشي زړګی مست ذهن راويخ کا لکه مشک وعنبر د ستا يادونه

د زړه غر مې پرې اباد دی پکې ناځي لکه لمنځې او نختر د ستا يادونه در پسې به غرق و پرق شمه (مفتونه) ما نه مه شه مرور د ستا يادونه

ننګرهار – سپين غر ګلابي يادونه

سره ګلونه رژوي بادونه لګي بيا نا ترسه خزاني بادونه لګي دا غنچه غنچه ځوانۍ يې سره لمبه کړې جنګ جګړې دي باروتي بادونه لګي جنازې دي فريادونه دي سلګۍ دي شپه او ورځې د مرګي بادونه

لګي ماتوې سپينې جنډې د شهيدانو بوګنونکي هېئبتي بادونه لګي تور وي د يتيمانو سپين مخونه بيا سپيره سپيره وحشي بادونه لګي

دلته سرې بېولی په وينو باندې سرې شوې

سرۀ بې رحمه صليبي بادونه لګي دلته پاتې شول نيمګړي ارمانونه دلته هر وختې جنګي بادونه لګي خو په دې وجه مې خوښ افغانستان دی پکې تل انقلابي بادونه لګي ګران وطن به ګلستان د شريعت شي بيا د فتحې د سپرلي بادونه لګي زمونږ وينې يې ښکل کړې دي (مفتونه) غرو، رغو کې ګلابي بادونه لګي ۱۳۸۷ ترخې خاطرې روژه مې په خوله پاتې شوه اختر دې رانه واخست د ترې زرېه قاتل مې شوې کوثر دې رانه واخست

د ژوند خوارېه دې يورېل د بندي جانان هجرانه سينه
دې کرېه را ماته د زرېه سر دې رانه واخست

وطنه ډېر ښاېئسته يې خو بس ما ته کنعان ښکارې
يوسف دې رانه يورېلو نظر دې رانه واخست

اوتر اوتر مې ځکه نظر بوراګان ګرځي خزانه آ د ګل
پشان بشر دې رانه واخست

وطن دې را بدرنګ کړو، شې طوفان، غربي طوفانه
چينار دې رانه واخستو نختر دې رانه واخست

ظالمه په هېڅ شان معاف کېدل دې ګوره نشته
ملګرى د جهاد او د سنګر دې رانه واخست

افسوس افسوس د وخت په ګيدړانو دې اختر کړو
بېلتونه د زمري غوندې دلبر دې رانه واخست

لا نور به څه ترخه راوړي (مفتون) ته انقلابه چې باز د دنګو غرونو د سپین غر دې رانه واخست

راته ګرانو خوږو مجاهدو قهرمانانو ملګرو. مولوي محمد یحیٰ هجرت شهید، عبدالقیوم حمزه شهید او مولوي محمد زاهد شهید ته ډالۍ. د احساس خنجر خیال مې الوزي چکرې رانه غواړي صحرا ګانې لرې لرې رانه غواړي

بیا مې شوی په ضمیر د شاهین سپوری تنکۍ زرکې او کوترې رانه غواړي خدایه څه عجیبه یار مې په نصیب دی په ګونګۍ ژبه خبرې رانه غواړي خپل نادان غوندې هوس ته حیرانېږم ویرجن کلي کې سندرې رانه غواړي په ماشوم زړه مې د مینې پیریان ناست دي ستا د مړو سترګو منترې رانه غواړي خیال مې بیا د غزل تار راته را خیستی ستا یادونه ملغلرې رانه غواړي د احساس خنجر مې نه مني عذرونه د دشمن په ټټر زغرې رانه غواړي جهادي جذبه مې

دومره په مستۍ ده چې جهان سره ېغرې رانه غواړي

زړه مې سم غرئيز ښکلی دی (مفتونه) دندانه غواړي ګورګورې رانه غواړي

ننګرهار سيمه ۱۳۸۳

زمريتوب

د زمريانو نه مو غرونه خالي مه شه د ګلونو نه رغونه خالي مه شه

خېر که کلي او کورونه مو خالي شي مدرسې او جوماتونه خالي مه شه

سرېتوب دی زمريتوب دی او ثواب دی زولنو نه مو لاسونه خالي مه شه

بې غمي د بې شعورو سره ښايي له غمونو نه مو
زړونه خالي مه شه

ګودرونه دې شاړېږي پروانشته شازلمو نه سنګرونه
خالي مه شه

دا د سر ساتنې فکر مو خوښ نه دی مفکورو نه مو
سرونه خالي مه شه

اې (مفتونه) مړ احساس پرې ژوندی کېږي د جذباتو
نه شعرونه خالي مه شه

کوهاټ ۱۳۸۵ کفري ګونګټان د خوشالۍ سپرلی د زړه
په ګلستان راوله خدایه خزان د دې غمونو په خزان
راوله

په څمکه بلې دي ترخې د عذابونو لمبې ورباندې زر د
رحمتونو خوږ باران راوله

اسمان ته رسي د مغرورو د غرو برجونه نړېدل غواړي
پرې د نوح پشان طوفان راوله

ربه تباه کړه ظالمان او بې حيأ واکمنان عمري دور يو
ځل بيا په ټول جهان راوله

په مرګ ترې لرې کړه خاونده دا کفري ګونګټان دې
ګلستان ته بيا سپېڅلي بلبلان راوله

راته سمسور کړه دا غربي خزان وهلی ګلشن خاونده
بيا ورته ګلونه طالبان راوله

زولنې ماتې کړه ترخې شپې د بېلتون ختمې کړه په
خندا شين لکه ګلاب بندي جانان راوله

خدايه (مفتون) درځنې دا دعا قبوله غواړم دې
ګران وطن ته فاتحان زما ياران راوله

د حبیثې دېموکراسۍ په دوران کې ولیکل شو ۱۳۸۷

سپینې جنډې

خشکو دښتو او مېرو باندې ښاېئسته دی هېئبتې

هېئبتې غرو باندې ښاېئسته دی

دا فحاشې رنګینۍ یې سینګار نه دي ګران وطن مې

سنګرو باندې ښاېئسته دی

محلونه او بنګلې یې بدرنګې ده خړو پړو هدیرو

باندې ښاېئسته دی

ټنګ ټکور یې غېرتي تاریخ کې نشته بمبارۍ او جنګ

جګړو باندې ښاېئسته دی

د غفلت نشانې بدې پکې ښکاري دا هېواد سپینو

جنډو باندې ښاېئسته دی

د جهاد يوه سر مسته مدرسه ده مستو مستو حماسو
باندې ښاپئسته دی

هره ورځ مو اختر ځکه وي (مفتونه) چې مو ژوند
په جنازو باندې ښاپئسته دی

برقمبرخېل ۱۳۸۷ ګزار او ګزاره چا په خوبونو کې
مزې ليدلي چا شبګيرونو کې مزې ليدلي څوک ګزاره
کوي بس سر ټيټوي چا ګزارونو کې مزې ليدلي څوک
په ټيټ سترګې ازادۍ مئين دي چا زندانونو کې مزې
ليدلي څوک په ښارونو کې خوندونه اخلي چا تورو
غرونو کې مزې ليدلي څوک هجرا خويه ټنګ ټکور
خوښوي چا په جنګونو کې مزې ليدلي څوک بې
غېرته سينګارونه کوي چا سنګرونو کې مزې ليدلي
څوک غلامان په نېکټايې کې خوشال چا زنځيرونو
کې مزې ليدلي څوک خنداګانو خوشالو پسې ځي چا
په دردونو کې مزې ليدلي څوک د ارام او د سکون
غلامان چا تکليفونو کې مزې ليدلي چا د غليم غلامي

غوره کړله چا غور ځنګونو کې مزې لیدلي (مفتونه)
څوک له مرګه کرکه کوي چا په مرګونو کې مزې
لیدلي د خبیثې دیموکراسۍ دوران کې ولیکل شو.

د خوښۍ زیرې

که چا وکړه د دردونو زندګي خدای به ورکا د
خوندونو زندګي

په اغزیو دې ویدۀ شي په سنګر کې که څوک غواړي
د ګلونو زندګي

شاهانه ژوندون نه سل ځله خوره ده د جهاد د
سنګرونو زندګي

پاک الله خواص را کړي د زمرو دي ځکه مونږ کوو د
غرونو زندګي

عاليشانه مدرسه د ازادۍ ده د زندان او زنځيرونو زندګي

زمونږ شان زمونږ ارزو زمونږ ښائيست دی د بمبار او د جنګونو زندګي

راته زېری د خوښۍ راؤړي (مفتونه) دا ستومانه د غمونو زندګي

۱۳۸۶جهادي سفر کې ننګرهار زېب او زينت زه مجاهد ځوان يمه په دين وطن غېرت کوم زه د هر دښمن مقابله په شجاعت کوم

زه د سپين قرآن د پاکې لارې لاروی يمه زه د هر مفسد او هر غدار مخالفت کوم

ګوره مسلمان يم او بچی د ابدالي يمه فخر په اسلام او په سپېڅلي افغانيت کوم

زه خو پېغله نه یم چې به ډول او سینګار کوم زه په
خړو پړو سنګرو کې سکونت کوم

تېر یمه له سره باروتي جامو کې ګرځمه ډار له مرګه
نه کوم طلب د شهادت کوم

هر یوه ظالم او د قاتل د سر قاتل یمه زه په
مظلومانو خوارو زارو شفقت کوم

ډېر مې تور پټکی کلاشنکوف او کمر بندخوښ دی زه
به آن تر مرګه بس همدا زېب او زینت کوم

څوک چې ګرم ساتي اې (مفتونه) د جهاد سنګر زه
هغو زلمیانو سره مینه محبت کوم

شلوبر ۱۳۸۷

خوارېه دردونه

د شهید ښائیسته یادونه راسره دي ډېر خوشال یمه
غمونه راسره دي

اشنا ځکه راته هر څه ترخه ښکاري ستا خوارېه خوارېه
دردونه راسره دي

د زړګي باغ مې هر وخت پسرلي وي د زخمونو سره
ګلونه راسره دي

ټول باطل لکه خشاک راته ښکاریږي د تکبیر د اېټم
غرونه راسره دي

تورې شپې به ماتوؤ څو به سهار ته د اخلاص سپین
مشالونه راسره دي

په سرو وینو به سینګار ورځمه رب ته د جهاد مست
سنګرونه راسره دي

تسلي پرې ورکوم ناقرار زړه ته د (مفتون) دردمن شعرونه راسره دي

۱۳۸۵ خیبر دردمن یادګار که شهید شوم دا ارمان به پوره کړئ چې په دغو یرغلګرو سرو کافرو زمکه سره کړئ

پرهري سینه مې پټه کړئ مور پلار نه چې مې ښکل کا زما مخ ورته ښکاره کړئ

ټول خوارہ خواره دوستان به مې راټول کړئ په ښکاره مخ به مې پورته جنازه کړئ

چې مې کله هدیرې ته ورئ ملګرو ما د یار کوڅه کې لږ شانته دمه کړئ

آ د لویې لار په خړه غونډۍ باندې راته جوړه خړه پړه مقبره کړئ

سپيني تيکۍ به مې قبر باندې کېږدئ هسې نه چې لوپټه په ما خوره کړئ

د زما نوم او تاريخ سره په شناخته مجاهدو ته سلام به نوشته کړئ

چې دردمن يادګار مې پاتې شي (مفتونه) خپل په وينو سور پټکی راته جنډه کړئ

۱۳۸۷ لره پښتونخوا ټولټا کنې د غفلت پرده خوره ده هر بېدار ضمير ويدهٔ دی د نظر دعوه کونکي هم په دواړو سترګوټې دي انتها د جهالت ده شعور، عقل ترې وتلی کوپړۍ هسې تش کدوان دي غلبه پرې ډالر کړې هر بچی د وخت بچی دی حق پرستو ته سپک ګوري د باطلو غلامان دي د کفري مکتب نه وتی هر سړی ځانته قاضي دی ورسره دی غربي فکر د شېطان ترجمانان دي ډېر ذهنونه يې چپه کړل نازک زړونه يې دوکه کړل خپل مرام يې پرې تطبيق کړو

ترې يې جوړې کړې لښکرې ښځې نر په ګډه درومي هر مرکز د ګمراهۍ ته د ايمان خبره نشته د غېرت خبره نشته د نېکونو ميراث توره د نفرت په ژبه ستايي هر يو چا دی پاک قلم پخپل پليت لاس کې نيولی پرې ناوړه فېصلې کا ناروا ته روا وايي دا خبيث دېموکراسۍ ته په اخلاص هر کلي وايي دا بربنډ قانون يې خوښ کړو د غفلت پرده خوره ده هر بېدار ضمير ويدۀ دی نن هغه غيور ملت چې يې لقب د مجاهد وو د فرېب جال کې راګېر شو د ډالرو په بدل کې د فرعون تابعدار شو د موسیٰ نه مخالف شو ځانته يې دا جهان جنت کړو ښه په خوښه يې دوزخ ته لبېک ووېل نو! (مفتونه) اوس د هغې محشري ناترسې ورځې انتظار دی چې دا ټول ملک رود نيل شي فرعونيان په کې لاهو شي ابدي نجات په برخه شي د وخت د موسايانو د خبيثې دېموکراسۍ د ټولټاکنو په مناسبت وليکل شو. ۱۳۸۸ افغانستان قربان دې شم له دښتو او له غرو افغانستانه وطن يې

د باتورو شازلمو افغانستانه کوکري او ګيدړان در تللی نشي پاکې غېږ ته يو ځاله هېئبتي يې د زمرو افغانستانه خپلواک ازاد وطن يې غلامي دې کړې نه ده ښکاره يې لکه لمر په تاريخو افغانستانه مفسدو ته دوزخ شې ورته ورکړې عذابونه سنګر د مجاهدو توريالو افغانستانه پټلون او نېکټايي او سرتور سر او قراقول ته مرګونی شان ګزار يې د شملو افغانستانه خواص انقلابي لرې جنګي جنګي وطن يې د کلک عزم خاونده د جذبو افغانستانه کفري خزان دې غېږه کې ګلان کړل پاڼې پاڼې دا ځکه معطر يې په وږمو افغانستانه واره واړه بچيان دې قرباني کړل په بدل خو ودې کړه دفاع د مېلمنو افغانستانه په دين باندې مئين يې په پښتو باندې مئين يې د پاکو غېرتمنو پښتنو افغانستانه ستا غېږ کې مو کرلي دي ځوانان لکه ګلونه اومېد درنه لرو د پسرلو افغانستانه د پاکو شهيدانو جنتي غوندې منظر يې (مفتون) به دې ستايم په ترانو افغانستانه

شان د صحاباؤ

چې خادم بولي څوک ځان د صحاباؤ په منشور به
وي قربان د صحاباؤ

یو ذره به ترې نه اخوا دېخوا نه ځي وي په لار نېغ
روان د صحاباؤ

همېشه به سمسور ساتي په سرو وینو دا سپېڅلی
ګلستان د صحاباؤ

مخالف به د دنیا د رواجو وي ژوند به یې ټول وي
ترجمان د صحاباؤ

هر عمل کې به یې خاص متابعت کړي جوړوي به
ځان په شان د صحاباؤ

هغه چا لره به تندر د اسمان وي چې هر څوک نه مني
شان د صحاباؤ

هم به ځان شهید وي ګران (مفتونه) په ارزو او په ارمان د صحاباؤ

پاکه یارانه چا په صدق دوستانه راسره وکړه یو چا هسې چل دوکه راسره وکړه

چا په نیمه کې لار کې پرېښودم یواځې چا تر مرګه بدرګه راسره وکړه چا نه جوړ شول د نمرود د اور کربوړي چا په سرو لمبو کې شپه راسره وکړه څوک فرعون ته د وخت لاس په نامه شول چا لوی رب ته سجده راسره وکړه

چا مې واخستې په سر باندې ډالرې چا غلیم باندې حمله راسره وکړه یو څوک ځان ته مسلمان وایي ما وژني چا خوږه د ورور کیسه راسره وکړه چا کافر ته خپله غېږ کې امن ورکړو چا د وینو نذرانه راسره وکړه

مسلمان او منافق يې راته وښود وخت څه پاکه
يارانه راسره وکړه ما (مفتون) چې د طالب د ژوند
كيسه كړه ونو بوټو هم لمبه راسره وکړه

۱۳۸۵ لوی شلمان سیمه رنځور جانان

ډار يې نه وي شازلمي همداسې وي مرګ ته خاندي
لېوني همداسې وي

چې سپېڅلي دين نه مسته ځواني ځار كا حقيقت
كې قرباني همداسې وي

د باروتو په لمبو رنځور جانان ته لوګی كېږي سپېلني
همداسې وي

د ټوپک او كمر بند سينګار به غواړي له غېرت ډكه
ځواني همداسې وي

اې (مفتونه) تل به سوي اسويلی کړې خفه نشې
زندګي همداسې وي

کجوری سپین قبر ۱۳۸۵

انقلاب دی مزه نه کا سینګارونه انقلاب دی جوړۇو به
سنګرونه انقلاب دی

په هر ځای کې دی اختیار د ظالمانو په مظلوم کېږي
ظلمونه انقلاب دی اې ملګرو ځان سختېو سره بلد
کړئ را روان دي تکلیفونه انقلاب دی لوږو تندو مرګ
او درد سره اشنا شئ په اسلام به کړو جنګونه انقلاب
دی د غفلت دغه سپېره خوبونه پرېږدئ تېرۇو به
شبګیرونه انقلاب دی

د ښارونو دا بې خونده ژوندون هېر کړئ قبلوۀ به
دښتې غرونه انقلاب دی خوبېدل ذده کړئ په کاڼو او
په خاؤرو بیا به نوي بالختونه انقلاب دی یو او بل ته
به دعا کوو ملګرو سره کړو به بخششونه انقلاب دی

په کوثر به ملاقات کوو (مفتونه) اوس مشکل دي
دیدنونه انقلاب دی

۱۳۸٤ جنتي ښکلا اې د خدای د دین سپېڅلیه
مجاهده د حق لار کې جنګېدلیه مجاهده

د وحشت خزان ناڅاپه رانه یوړې د ګلاب د ګل نه
ښکلیه مجاهده افتخار کوه دا شان دی د زمریانو
زنځیرونو کې تړلیه مجاهده

هره اوښکه دې پېغام د انقلاب دی اې په چیغو
ژړېدلیه مجاهده هر یو آه دې د غرور بام ته طوفان
دی په زندان کې زورېدلیه مجاهده

په لېمو کې دې ښکلا د جنت ښکاري د سنګر شبګیر
وهلیه مجاهده ستا د تن ایره به سترګو ته رانجه کړو
د باروتو اور سېزلیه مجاهده

اوس دې غم خوري د (مفتون) د زړګي غوښې اې د
کروز ګزار خوړلیه مجاهده

۱۸۳ باجوړ سپېڅلی نور باتوریمه د حق باطل تربور
ماتوم د ظلم زور واکي به یې ضرور ماتوم

حرامه پاتې شونې له باداره لکه سپی خوري اول خو
یې خولهٔ ځکه د مزدور ماتوم زه داسې فولادي توره
لرم د عاجزۍ چې ډال پرې هر مغرور ته د غرور
ماتوم

دا نن چې یې کوم خلک بندګي کوي دا بت به د دغو
بت پرستو په حضور ماتوم د کفر او د ظلم دغه تورې

وحشي شپې به ډېر زر په اسلامي سپېڅلي نور ماتوم

مؤمن يمه خاوند يم د كامل شعور او عقل د دې
ځناور قوم به هر منشور ماتوم په يو خدای عقيده
لرم قانون مې دی اسلام وحشي كفري قانون دود او
دستور ماتوم

(مفتونه) مجاهد يم په خندا فدايي بريد كړم نمبر
په قربانۍ كې د منصور ماتوم

۱۳۸۵ ملا ګوري وفا ځان مې هېر نشي خو دوستان به
مې هېر نشي د تحريک هغه دوران به مې هېر نشي

د فريب په جال كې ګير جنګي كلا كې لاس تړلي
طالبان به مې هېر نشي

په وحشت چې شول د فن دشت لېلا كې آ سپېڅلي
شهيدان به مې هېر نشي

سره کڅوړه کې مخ پټ په سرو جامو کې مجاهد
بندي ځوانان به مې هېر نشي

په ډالرو چې جفا ور سره وشوه د حضور وطنداران
به مې هېر نشي

په دې خپل کنډواله کور باندې نا ترسه وحشتونه د
جهان به مې هېر نشي

اې (مفتونه) که څوک زر پاریسه راکا خو خړ پړ
افغانستان به مې هېر نشي

۱۳۸۳ لواړګی سپينه څوک رود نيل غرونه يې غرور
لري هئيبت لري دښتې د وطن زما دهشت لري ګرځي
ظالمانو ته دوزخ هسې خو ښکلا لکه جنت لري
تل ورکې غرقيږي فرعوني لښکر سم د رود نيل
غوندې عادت لري ځکه ورته ټول جهان لېواله دی هر
څه يې د سرو زرو قېمت لري هېڅ کله به هيچا ته

سرتیټ نه کا هر چا نه تاریخ او شان اوچت لري
تښتي سره کوکري او ګیدړان ورنه شنه زمري یې غېږ
کې سکونت لري شنډ په د شمال شي دغه شوم نظر
غرب او جنوبي ډک له غېرت لري ورک به شي له
شرقه شرمنده مشرک خلک د خالص بابا خصلت لري
نوم د مجاهد ملاعمر اخند کفر ته مثال د قیامت لري
کندې د قندوز به شي جهنم ورته هغلته ځوانان
جنګي حکمت لري یا الله پوره یې کړه (مفتون) لره
۱۳۸۳ غېږ کې یې ارمان د شهادت لري خپلواک زلمی
سپین لمر تور تمون ختموم سباوون یم ماښامونه
ختموم

د رنګین پسرلي خوږ ترم نسیم یم د خزان ترخه
بادونه ختموم د سېلاب په شان په مخ باندې روان
یم د فساد کچه بندونه ختموم د باروتو اور ورین
لباس مې کړی فولادي کفري ټانکونه ختموم

د عاجز د اسوېلېو توند طوفان يم د غرور دنګ
محلونه ختموم غذابي ترخه سيلۍ يم د سلګيو
خندور غافل قومونه ختموم د مظلوم د ترمو اوښكو
سمندر يم ظالمان سره لښكرونه ختموم

د دعاؤ ډال لرم د ازار توره زورور وحشي فوځونه
ختموم جهادي جنګي جنګي افغانستان يم دا مفسد
كفري ملكونه ختموم د (مفتون) په شان سر مست
خپلواک زلمى يم دا غلام غلام سرونه ختموم

د پرهرونو هار دا دستور دی د ژوندون د بهارونو چې
تل نه كا شفقت په سرو ګلونو يو ځل مستې شان
غوټۍ په خندا كاندي بيا يې پاڼې پاڼې كا په خزانونو
د نيمګړې دنيا ډېر عجيب نظام دی څوک خنديږي
څوک اختر په فريادونو يوه ورځ پكې د بلې په شان
نه وي يو ډګر دی د نيمګړو ارمانونو چې د حسن او
اخلاقو نمونې وې نن هغه مخونه پټ دي په ګردونو
بيا د حق او د باطل مقابله ده انقلاب دی ورځې شپې

دي د جنګونو څوک سینګار او رنګینۍ د ژوندون غوارېي څوک پخپلو وینو سره په سنګرونو د تنکېو طالبانو مددګار شه ربه ستا لپاره تېر دي له سرونو د اسلام په خاطر مستې ځوانۍ لارې سره لمبه شوې د باروتو په اورونو خو ډېر زر به د شهید ارمان پوره شي دغه مسته تقاضا ده د وختونو زه (مفتون) طالب چې حورو ته ډالۍ ورېم په سینه به ور ورېم هار د پرهرونو

سلام وایه

په سنګرونه کې غازیانو ته سلام وایه د سهار باده طالبانو ته سلام وایه

په چپه لاره مې تېرېږه د خپلوانو ځنې د خدای په دین باندې جنګیانو ته سلام وایه

په توره بوره کې لړ تم شه شهیدانو سره ورو او لویو
عربانو ته سلام ووایه

بیا د شمال په زندانونو یو دوره ووهه مجاهدینو
اسیرانو ته سلام ووایه

دشتې لیلئ ته خاماخه ورشه چې هېر یې نکړې دې
ارمانجنو شهیدانو ته سلام ووایه

د خوږو مېندو حال یې ور ورو تسلی لپاره ګېډۍ
ګېډۍ ورکو بچیانو ته سلام ووایه

نسیمه بیا ور نه په مخ جنګي کلا ته لاړ شه د حق د
لارې قربانیانو ته سلام ووایه

هغه د وخت دجال چې ګیر کړل د فرېب په جال کې
د عمري لښکر سپاهیانو ته سلام ووایه

چې يې ټانکونه په زخمي زخمي بدن تېرېدل هغو
سپېڅلو شازلميانو ته سلام ووايه

چې يرغلګرو ته يې ورکړلو سبق د عبرت دې مجاهدو
هېلمنديانو ته سلام ووايه

په سرو ورسانو يې راوستې د غم توره شپه ده چې
هېر دې نشي چيچنيايانو ته سلام ووايه

بيا مدينې منورې ته په ورو ورو داخل شه په احترام
يې هم مرغانو ته سلام ووايه

د حضور شنې روضې ته بېر په احترام ودرېږه هم
يې ترخنګ خوږو يارانو ته سلام ووايه

بيا نوم زمزم ځان سره واخپله كربلا ته لاړشه آجل
وهلو يتيمانو ته سلام ووايه

ټولو ښارونو کې یې وګرځه په ګوته ګوته په دین

مئینو عراقیانو ته سلام ووایه

د اولیاؤ زیارتونو ونې وځنګوه فولادي عزمو

زرقاویانو ته سلام ووایه

بیا ترېنه راشه زوریدلي فلسطین په لورې هلته د ټول

عمر پرېشانو ته سلام ووایه

چې په وحشت شهیدان کېږي دیوالونو لاندې د

مېندو غېږکې ماشومانو ته سلام ووایه

بیا هغه بېت المقدس ځنې ګردونه پاک کړه هم یې

سرتېرو فدایانو ته سلام ووایه

نسیمه بیا لاړ شه د کیوبا وحشیانه زندان ته ورکې

خفه خفه بندیانو ته سلام ووایه

چې له زخمونو نه زوربړي خوب کولی نشي هغو بې وسو او خوارانو ته سلام ووایه

دا چې د مرګ په خوله کې هم غلامي نه قبلوي د اسلامي تحریک ځوانانو ته سلام ووایه

ملافضل ته وایه دا چې شمالیان شوخي کړي خو د ده نورو سنګریانو ته سلام ووایه

ملا نوري کړه د مزار د ګمراهۍ نه خبر نورو مشرانو او کشرانو ته سلام ووایه

نسیمه بېرته بیا راستون شه د آسیا په طرف د وخت مظلومو کشمیریانو ته سلام ووایه

بیا په ستنه ترې نه راځه وزیرستان ته راشه ټولو میشته مسافرانو ته سلام ووایه

د مهاجرو چې دفاع کوي د سر په بدل د بېت الله
شهيد قوميانو ته سلام ووايه

ورته پګړېو کې ګلان د افتخار وتومبه د نيک محمد
شهيد يارانو ته سلام ووايه

نسيمه بيا ملا عمر او اسامه وګوره ور سره څنګ کې
منصوريانو ته سلام ووايه

چې يرغلګر او غلامان يې له نامې ويرېږي قهرمانانو
حقانيانو ته سلام ووايه

د مولوي خالص، خالص ملګري ولټوه د دادالله شهيد
بچيانو ته سلام ووايه

ور پسې وګرځه په غرو رغو خوارۀ وارۀ دي د امارت
د بڼ طوطيانو ته سلام ووايه

که زه (مفتون) یې پېژاندمه او که نه نسیمه خو مجاهدو شاعرانو ته سلام ووایه

انقلابي دوران شهزاد ګان چې ښکاره په ټول جهان یو افغانانو یو د تاریخ قهرمانان یو افغانانو یو

سپین مو شان سپین مو نشان مو مرام دی لاروي د سپین قرآن یو افغانانو یو

شاګردان د انقلاب د مدرسې یو د جنګونو استاذان یو افغانانو یو

د ستومان ژوند د دردونو په کتاب کې هر یو باب لره عنوان یو افغانانو یو

راته وخت د ملنګۍ جامې راغوستي ګنې مونږ خو شهزادګان یو افغانانو یو

قلم توره او کتاب مو معشوقه ده مونږ سپېڅلي
عاشقان یو افغانانو یو

زمونږه هره یوه پېغله ملالۍ ده شازلمیان يې
غزنویان یو افغانانو یو

ټول جهان مو اوتر کړی دی (مفتونه) سر شیندونکي
طالبانو یو افغانانو یو

د هجرت دوران ۱۳۸۷ تقریباً د امارت مینه نازک ځان
به سوی سکور کړمه وطنه خو ستا زخم به ټکور
کړمه وطنه

سپین طالب یم سپین مرام لرم په زړه کې هر غلیم
به دې مخ تور کړمه وطنه

پرې به راولمه سور سېلاب د وینو مړ به ستا د غېږې
اور کړمه وطنه

د شرعي نظام سپرلی به درته راوړم بېر ښاپېئسته به دې سمسور کړمه وطنه

د وحشت ګرد به دې وڅنډم د مخ نه د سکون څادر به خور کړمه وطنه

پاک الله را سره مل دی کمزور نه یم ورک به دا ظالم سرزور کړمه وطنه

غرق په مینه کې (مفتون) د امارت یم صلیبي واک به نسکور کړمه وطنه

۱۳۸٤ طورخم

سپین مرام

مجاهد یم هجرانونو کې عادت یم په هر قسم تکلیفونو کې عادت یم

مست پتنګ یم په عشقي جذبه کې ډوب یم په لمبو لمبو اورونو کې عادت یم

سپین مؤمن یم سپین هدف پسې ګرځېږم تورو شپو او تور تمونو کې عادت یم

سپین جنون را سره مل دی لېونی یم زه په تورو زندانونو کې عادت یم

ګوره زه سپېڅلي عشق کې غرق و پرق یم انتظار او شبګیرونو کې عادت یم

سپین غر – چینګا چاوې – روژه مبارکه د مجاهدو ملګرو هر یو شېر ولي، سېف الدین او د شهید قاري عبدالسلام په ملګرتیا ولیکل شو

خپل غدار

وخت د سنګر دی د سینګار سره به وروسته ګورو
جنګي جذبه پکار ده کار سره به وروسته ګورو اوس
خرِ لېوان او سرۀ کوکري مرداروَل پکار دي د تور
وربل د سپین رخسار سره به وروسته ګورو ټولو نه
مخکې کرېځ حلال دا بېګانه یرغلګر چېرته به لارِ شي
خپل غدار سره به وروسته ګورو زمونږ د شان سره
په کور کیناستل خوند نه کوي جنګ ته به دانګو درد
او دار سره به وروسته ګورو اول به خاماخه تندی د
ګران شهید ښکلوؤ په خپل بدن د خپل پرهار سره به
وروسته ګورو اوس به کوشش کؤو چې ځان ته
زولنې پېدا کړو د ستا د دنګې غاړې هار سره به
وروسته ګورو خپلواک هېلمند ته تګ پکار دی چې
پرې اور وریږي د وخت بچی دی ننګرهار سره به
وروسته ګورو (مفتونه) نن سبا بائېد جنګ نه
خوندونه واخلو کور او حجره محفل بندار سره به
وروسته ګورو

۱۳۸۵د هجرت دوران مجاز او حقیقت څوک اغزي او څوک ګلونه خوښوي څوک دردونه څوک خوندونه خوښوي

څوک مجاز څوک حقیقت باندې مئین دي څوک رنګونه او څوک زړونه خوښوي

څوک د پېغلو غوندې ږول او سینګار کا څوک سر ګرم سنګرونه خوښوي

څوک ګونګټ وي ږېرانونو باندې ګرځي څوک پټنګ وي مشالونه خوښوي

ګیدړ خویه په ښارونو کې خوشال وي زمري خلک دښتې غرونه خوښوي

څوک هجړا وي ټنګ ټکور سره نخیږي څوک په دین وطن جنګونه خوښوي

څوک خوشاله وي آزاده غلامۍ کې څوک (مفتونه) زندانونه خوښوي

۱۳۸۶ جهادي سفر د طالب وطن را وربړې په زړګي افغانستانه اې زما زخمي زخمي افغانستانه

د سپېڅلو شهيدانو له اثره ډېر ښائېسته يې ګلابي افغانستانه

دې غافل کفري جهان ته لکه مرګ يې اسلامي انقلابي افغانستانه

د سر مستو مجاهدو زلمو کور يې مسته مسته او جنګي افغانستانه

تا کې هر وختې مغرور مرام بائللی ای مغروره هېئبتي افغانستانه

تاريخونه دې ګواه دي په مېړانه ستا بچي دي ننګيالي افغانستانه

د (مفتون) طالب وطنه تا کې شته دی دادالله په شان زلمي افغانستانه

ننګرهار ګوشتې سيمه

افسوس

په مظلوم چې کوم انسان نکړي غيرت هغه هېڅکله په ځان نکړي غيرت

تش په خوله دعوه کوي مسلمان نه دی چې په خوږ نبي(ص) سلطان نکړي غيرت

يو ذره ايمان په هغه چا کې نشته نن سبا چې په قرآن نکړي غيرت

افسوس نن د مسلمان عزت لوټ کېږي خو پرې بل يو مسلمان نکړي غېرت

اې (مفتونه) نه پښتون دی نه افغان دی چې په ګران افغانستان نکړي غېرت

١٣٨٤ مار غر سيمه

ژوند مو په وطن دی مرګ مو په بل وطن دی

وه راځنې پاتې پاتې زمونږه خپل وطن دی

کلی ورانيږي زمونږ □ مال تالا کېږي زمونږ □ عزت لوټ کېږي زمونږ به ظلم زور نيولی کفري يرغل وطن

دی

پردو لاسونو باندې□ درنو بمونو باندې□ په سرو اورونو باندې په کنډواله کنډواله بدل بدل وطن دی هغه ښکلا یې نشته □ مسته مسکا یې نشته □ بلبل بورا یې نشته د انقلاب خزان مو وهلی ګل وطن دی دا د غازیانو کور دی □ د طالبانو کور دی □ زمرو بازانو کور دی هر یو ټپوس ګیدړ ته اجل اجل وطن دی

د دنګو غرونو هېواد□ مستو سیندونو هېواد□ د ښائیستونو هېواد دا د اسیاه د ناوې وربل وربل وطن دی په اسلامیت مئین دی□ په افغانیت مئین دی□ په ننګ غېرت مئین دی تاریخ سپېڅلی لري اتل اتل وطن دی

دې یرغلګرو لره□ سرو ځناورو لره□ د دوي ملګرو لره هېلمند، پکتیا، نورستان، خوست او زابل وطن دی

انقلابي خاوره ده□ يو جهادي خاوره ده □ جنګي جنګي خاوره ده د مجاهدو مسکن مورچل مورچل وطن دی ويدۀ ژوندون پاروي□ درد او جنون پاروي□ زړه د (مفتون) پاروي شاعرانه منظر دی غزل غزل وطن دی د خبيثې دېموکراسی دوران ١٣٨٤ ماتې ماتې

حوصلې که د افغان شي ماتې ماتې ارادې به د جهان شي ماتې ماتې

له دنيا نه به د ظلم ټغر ټول شي دروازې به د زندان شي ماتې ماتې

سرې لښکې به دارنګ تالا ترغه شي لکه ونې په طوفان شي ماتې ماتې

جل وهلی ګلستان به بيا تازه شي پرې شېبې به د باران شي ماتې ماتې

ککرۍ به ددې وخت د ظالمانو د مظلومو په سندان شي ماتې ماتې

آيئنه به مې د زړه شي ماته ماته که وعدې مې د جانان شي ماتې ماتې

دې حالت کې د (مفتون ارمانې اوښکې په مخ راشي په ګرېوان شي ماتې ماتې

۱۳۸۲

مست وصال

داسې نه چې هر انسان را باندې ګران دی ربه تا ته چې وي ګران را باندې ګران دی

چې د جنګ ګرم سنګر وربانديې ګران وي هغه مست مجاهد ځوانان را بانديې ګران دی

جهادونه پکې کرم او کافر وژنم په دې وجه دا جهان را بانديې ګران دی

د لندن او د پاريس ورې دې نه يم خپل خرې افغانستان را بانديې ګران دی

اې (مفتونه) د يو مست وصال په هيله دا غمجن سترې هجران را بانديې ګران دی

مجاهدينو ته ډالۍ

شعر ونه

په دې خو هر سرې ډېر ښه پوهيږي چې طالب څوک دی او مرام يې څه دی

څوک چې د شک په سترګه ګوري ورته ګورې به هغه چې انجام یې څه دی

-
  -
  -

مونږه دا ورځې د الله نه غوښتې چې زمونږ دشمن افغانستان ته راشي

بیا پرې زمونږ ماشومان لوبې کوي چې د چا لاس زمونږ ګرېوان ته راشي

په کوم جاسوس چې د مرګ سپوری وشي آ لېونی وزیرستان ته راشي

-
  -
  -

د دنیا داسې یو دستور غوندې دی چې هر سړی ګرځي د بل مرګ پسې

دا څوک چې نن زمونږ ورکه غواړي دا جاهلان ګرځي د خپل مرګ پسې

•

▪

▪

زمونږ د کلي عجیبه رواج دی دلته چې ښکلي راشي زړونه یوسي

چې بدرنګ راشي نو په بده ورځ شي پرې شوې ښپې او مات سرونه یوسي

•

▪

▪

زمونږه چم ته چې کمزوري راځي په هره لار ورته
ګلونه کرو

خو زورورو ته لږ زور ورښايو ورته سکروټي او بمونه
کرو

-
  -
    -

زمونږ ماشومان چې په خبرو پوی شي ښکار د
مرغانو کړي ليندۍ غواړي

د ماشومتوب نه يې احساس جنګي وي مدام د ټوقو
تمانچې غواړي 3 وزيرستان دنګ زلمی هغه دنګ
زلمی څه شو کلی چې پرې ښکلی وو آخر لاړ شهيد
شولو جنګ کې لګېدلی وو

-

■

وه ګرانه راځه وايې زر را ته کيسه وکړه دا څنګه شهيد شولو کومې خواته تللی وو کله چې مو راغی ګران وطن ته دا وحشي لښکر هاغه ورځ خفه وو ډېر زړه يې دردېدلی وو

ځان سره جمع کړل نور مجاهدين ځوانان هېڅ منعه کېدلو نه ډېر جذبې نيولی وو تور پټکی او تور زلفان زېر ماذيګر وو تو تور ټوپک يې لاس کې وو بند يې هم ترلی وو

ټوله شپه يې غرونو کې کړي مزلونه وو سم د سبا ئي په وخت جنګ ته رسېدلی وو بريد د جنګ يې کړی وو ناڅاپه دشمن باندې دا د ازمري پشان نبغ پرې ورختلی وو

ډېر يې مردار کړي وو دا خپل او پردي کافر يو يو يې مړ کړی وو بېل بېل يې ويشتلی وو

بیا نو آخر دهٔ هم په سینه مرمۍ خوړلې وې چیغې د
تکبیر سره مخامخ لوېدلی وو

کله یې چې راوړلو کلي ته ملګرو یې وینو کې د ګل
غوندې ښکلی لمبېدلی وو

شونډو کې مسکی ښکارېدو یقین وکړه نه
ښکارېدو مړ غوندې هسې خوبولی وو

تلله خوشبویي ترېنه خلک وو حېران ورته ډېره
عجیبه ورځ وه ډېر عالم راغلی وو

هر څوک دردېدلی وو ډېر غمجن غمجن وخت وو
سترګې د هر چا سرې وې هر څوک ژړېدلی وو

زه یې هغه بله ورځ قبر ته ورغلی وم خپل په وینو
سور پټکی پاس پرې غوړېدلی وو

پاڅېږئ جهاد وکړئ خوند د شهادت واخلئ مونږ لره په شناخته يې دا پېغام ليکلی وو

اې (مفتونه) ته يې هم پام کوه چې هېر نکړې ځومره عجيبه ځوان وو تا خو هم ليدلی وو

شهيدانو ته ډالۍ دويم وېتنام څکه خوږ لګيږي نام د تورې بورې چې ډېر ښکلی دی مرام د تورې بورې

ورته سرې سپينې ماڼۍ په سجده دي دومره دی اوچت مقام د تورې بورې د سپېڅلو شهيدانو له اثره کائېنات کوي سلام د تورې بورې

وخت د حال په ژبه داسې راته وايي دويم نوم به شي وېتنام د تورې بورې دې مغرورو بادشاهانو ته هېئبت دی يو وړوکی شان غلام د تورې بورې

د وخت هر يوۀ کفري وحشي يرغل ته قيامت شوی دی قيام د تورې بورې يو مرکز دی د سرتېرو مجاهدو

لازم بولم احترام د توري بوږې

د جهاد احساس که ویخ غواړې (مفتونه) لږ شه
غیږه کې ارام د توري بوږې

۱۳۸٤ هېئبتي سترګې

مجاهد دی د سنګر په لار ویدهٔ دی که کوم ګل دی د
وربل په دار ویدهٔ دی

دا زلمی طالب شهید دی په سنګر کې که غمی په ګرد
وهلي هار ویدهٔ دی

پرې کوترې د جهاد ترانې وائي د سنګر د افتخار
چینار ویدهٔ دی

هئېبتي سترګې شوې پټې د ځوانانو د آغیار په زړه
کې ځکه ډار ویدهٔ دی

د غرور په خنداګانو به ویخیږي ذهیر زره کې مې
قاتل ازار ویدهٔ دی

ناقرار نیمګړي ژوند نه ستړی شوی غېږ د خاورو کې
یو څوک قرار ویدهٔ دی

په خوږ غږ ئې د تکبیر ویخ کړه (مفتونه) د غفلت
ترخه پرده کې ښار ویدهٔ دی

ټوټه

مانېزوړو تول کې ونه سېزئ

زه یم ګلاب سېلاب راوړی یمه

بې قدره څکه یم بې قدرو کره

د انـقلاب سېلاب راوړی یمه

پېښور د هجرت دوران

پند

دا چې خوږ راته له ځان دی راته مرګ دی

چې له هر چا راته ګران دی راته مرګ دی

چې خزان، خزان ژوندون ته مې سپرلی دی

چې ګل ځان ته مې خزان دی راته مرګ دی

آژدها مست بلبل یم د پرهار نه مې ډار نشته د ګلاب
تر مخ د خار نه مې ډار نشته

را لوی شوی یم جنګ جنګ او انقلاب کې ستا د
کروزو د ګزار نه مې ډار نشته

په خاطر د خپل عزت محتاط وسېږم ګنې هېڅ د یو
کفار نه مې ډار نشته

اې د وخت نمروده زه د وخت خلیل یم سرو لمبو او
سره انګار نه مې ډار نشته

آمساه مې آژدها د وخت موسیٰ یم فرعوني باطل
خامار نه مې ډار نشته

مسلمان یم د افغان اصلي بچی یم غل غلام او د
غدار نه مې ډار نشته

شهادت مې ده ارزو جهاد مې لار ده مجاهد یمه د دار
نه مې ډار نشته

حق پرست یم (مفتون) مل یم د نېکانو بت پرست
او بد کردار نه مې ډېر نشته

۱۳۸٤ تقریباً د لالپورې د سیندغاړې سیمه تندر

حق پرست یم حقپالانو پسې گرځم زخمي زړه یم
طبیبانو پسې گرځم

زه په سپینه مینه تور مئین بورا یم د اسلام د بڼ
ګلانو پسې گرځم

په زړګي کې مې اور بل د انتقام دی د شهید د قاتلانو
پسې گرځم

مجاهد یم فولادي چاړه په لاس کې دې نجسو
جاسوسانو پسې گرځم

زه هم ورور د دادالله او زرقاوي یم لکه تندر صلیبیانو
پسې گرځم

سپین طالب یم لکه سپین شاهین حملې کړم دي
بدرنګو ټپوسانو پسې ګرځم

د (مفتون) شاعر قلم کمزوری نه یم لکه غشی
غلیمانو پسې ګرځم

۱۳۸٦ وزیرستان ډاکوان

غمازان راځي جانان راځنې اخلي دا د ټول عمر ارمان
راځنې اخلي

شاړوي سمسور ګلشن زما د هیلو خزانونه دي ګلان
راځنې اخلي

سور غربي ساحر منتر د ډالر وائي په دې چل هنر
ایمان راځنې اخلي

انقلاب د جنګ کچکول په غاړه ګرځي مجاهد تنکي
ځوانان راځنې اخلي

د خزان بلا راغلې ګلستان ته بورا ګان او بلبلان راځنې اخلي

د مرګي قلنګ ته فکر يمه ورې ډېر خوارډه دوستان راځنې اخلي

د دنيا ډاکوان راغلي دي (مفتونه) خپل ښاپئسته افغانستان راځنې اخلي

۱۳۸٦

الهام

لږ اشنا راته راوګوره چې ځې کرم دعا راته راوګوره چې ځې

د ژړا انځور مې مات کړه په زړګي کې په خندا راته راوګوره چې ځې

انقلاب دی بیا لیدل یقیني نه دي یو ځل بیا راته
راوګوره چې ځې

څو خوږې خاطرې سترګو کې ډالۍ کړه په مسکا راته
راوګوره چې ځې

د غزلو الهام راکړه مجاهده لږ په شا راته راوګوره چې
ځې

هسې نه چې (مفتون) بیا درپسې غرق شم خاماخه
راته راوګوره چې ځې

۱۳۸٦ خیبر جنتي منظر که دې سمه ده که غر دی
نورستانه په هر څه کې دې اثر دی نورستانه

طالب خویه دي اتڼ کوي طوفان کې که دې لمنځه که
نښتر دی نورستانه

لېونو ته جذباتي شي لېونی شي دا عادت دي خوندور
دی نورستانه

نازولي شهيدان لري په غېږ کې جنتي د ستا منظر دی
نورستانه

هره ترږه هر ګړنګ او هره لار دې د جهاد سنګر سنګر
دی نورستانه

دې مغرور او يرغلګر کفري لښکر ته ستا نامه زنګ
خطر دی نورستانه

د زمريانو او بازانو جنګي کور يې شان شوکت دې
لکه لمر دی نورستانه

ستا بچي ور باندې ګران دي ته يې خوښ يې (
مفتون) ځکه بختور دی نورستانه

د نورستان مجاهدینو ته ډالۍ ۱۳۸۸ یتیم کلی نشته
کور مې نشته پلار مې نشته مور مې نشته

چې همزولو کې پرې ویاړم هغه شوخ دنګ ورور مې
نشته

چې مې مخ له خاورو پاک کړي هم ذهیره خور مې
نشته

سپور نظر ته مې چې آب شي څوک د سترګو تور مې
نشته

د دردونو اور کې سوزم یخ د زړه ټکور مې نشته

د حال زړه راته لا ډک دی خو د تېښتي لور مې نشته

چې د پلار انتقام واخلم دومره وس او زور مې نشته

خوار یتیم د زمانې یم غم مې شته غمخور مې نشته

باجوړ ۱۳۸۳ خاموش ماذیګرونه عجیبه غوندې
وختونه ځي راځي رنګ په رنګ امتحانونه ځي راځي

زخمي شونډې مو خندا ته جوړ نشوې بس سلګۍ او
فریادونه ځي راځي

خوشالېو چرته پېښنه راو نکړه ټول غمونه او دردونه
ځي راځي

د مستۍ او د سېلونو ورځې نه دي جنازې دي او
ویرونه ځي راځي

رژوي راته ځوانان لکه ګلونه د مرګونو خزانونه ځي
راځي

په جومات، ګودر، حجرو، بمبارۍ وشوې ډېر خاموش
ماذیګرونه ځي راځي

اوس د زاڼو قطارونه نشته نشته د کافرو جهازونه
ځي راځي

د (مفتون) د ارمانونو ګلستان ته د باروتو سره
اورونه ځي راځي

۱۳۸۵ شازلمي د ګلونو غوندې ښکلي شازلمي دي
طالبان دي نازولي شازلمي دي

زه يې ځکه ښکلوم په دوارو سترګو په دې لاره باندې
تللې شازلمي دي

سره ګلونه يې سرو سترګو، نه شرميږي د سنګر
شبګير وهلي شازلمي دي

د يو سپين مرام او سپين قانون لپاره په سرو وينو
لمبېدلي شازلمي دي

قرباني ته يې منصور ګوته په غاښ دی په خندا په دار ختلي شازلمي دي

کيدړان يې ټينګېدی نشي ګزار ته د زمرو په شان غښتلي شازلمي دي

اې (مفتونه) د جهاد له برکته په زلمېو کې ښاغلي شازلمي دي

خپله سيمه ۱۳۸٦

د خنجرونو په سرونو

شاهين دی مجاهد ګرځي د غرونو په سرونو يو تندر دی د کفر د پوځونو په سرونو مئېن د دين په شمع يو سپېځلی مست پتنګ دی تل اوړي او را اوړي د اورونو په سرونو له ژونده بې پروا دی او هدف يې شهادت دی مزل يې تر منزل دی د بمونو په سرونو مظلوم دی خو بيا هم د هر قاتل د سر قاتل دی

سرونه ترې راوړې د خنجرونو په سرونو ستومانه
مجاهده ستا په مخ خولې پرتې دي که پرخه ورېدلې
د ګلونو په سرونو له ډېرې مستۍ داسې غورځنګونه
په غليم کړي خپې لکه د مستو دريابونو په سرونو
اثر د شبګيرو دی مجاهده ستا لېمو کې که، نه، نری
لوګی د مشالونو په سرونو تر مرګه به مو هېر نشي
غازي شهيده ياره ليکلې ستا نامه مونږه د زړونو په
سرونو په ننګ که شهيدان شوئ د (مفتون) خوږو
ملګرو اشعار به ورته ليکم د قبرونو په سرونو

شين ډنډ ۱۳۸۴

فدا يي يم

په اسلام سر ورکو فدايي يم بم په ځان پورې ترمه
فدايي يم

د ابېمونو خاوندان مې اوتر کړي ایماني وسله لرمه
فدایي یم

باروتي جامې مې کړي دي روان یم کافران مردارومه
فدایي یم

د غرور دنګې ماڼۍ ته زلزله یم آن تر بېخ یې نړومه
فدایي یم

اې (مفتونه) دې ښاېئسته ښکلې نړۍ نه بدرنګ
خلک ورکومه فدایي یم

۱۳۸٤

جنتیان

سلام، سلام،سلام اې قدر دانو فدایانو په دین باندې
مئینو طالبانو فدایانو د ابېم دا مغروره خاوندان درنه
ډاریږي جهان مو حېران کړی اتلانو فدایانو د وخت

وحشي کافر ته مو دنیا دوزخ کړه سپېڅلو
مجاهدو شازلمیانو فدایانو تنکۍ تنکۍ ځوانۍ مو
پرې لمبه، لمبه، لمبه کړې د حق په سپینه شمع
پتنګانو فدایانو د مرګ خزان که پاڼې پاڼې کړلئ پروا
نشته خو ژوند مو معطر کړلو ګلانو فدایانو کوکریو،
ګیدړانو ته نامه د ستاسو مرګ دی اثر لرئ هیبت لرئ
زمریان فدایانو دنیا درته حېرانه، کائېنات درباندې
ویاړي مرګي ته په خندا ورځئ ځوانانو فدایانو
ملګرو په رنګونو کې مو ښکاري جنتونه ګلان درنه
شرمیږي جنتیانو فدایانو هم تاسو، یې سکون یاستئ
او تاسو باندې ویاړي (مفتون) ته له دې خپله ځانه
ګرانو فدایانو

عالم گودر ۱۳۸٤

نیازبین

تېر له سره په خپل دين يم مجاهد يم په وطن باندې
مئين يم مجاهد يم

جنګي ځوان يم لکه ګل په خپلو وينو سينګار شوی
يم رنګين يم مجاهد يم

يرغلونه ماتومه دا مې کار دی په خپل عزم کې
سنګين يم مجاهد يم

لوږې تندې د اسلام په خاطر ګالم ګنې زه خو هم
نيازبين يم مجاهد يم

چاته تريخ ذهر قاتل د مرګ سبب يم چا ته خوږ لکه
ګبين يم مجاهد يم

اې (مفتونه) تېوسان مردارومه د وطن د غرو
شاهين يم مجاهد يم

دېموکراسۍ زامن ځيني خلکو په ډالرو ايمان خرڅ کړو چا بنګله او په موټرو ايمان خرڅ کړو چا پرې خپلې تنخواګانې اضافه کړې چا پتلون او په نېکرو ايمان خرڅ کړو چا سربښکته کړلو بوش او اوباما ته خو يو چا يې په ملګرو ايمان خرڅ کړو د ملي اتلولۍ دعوه کونکو د دې وخت په يرغلګرو ايمان خرڅ کړو لوی خبيث شي او کانديد شي، ډګروال شي که هر چا په زورورو ايمان خرڅ کړو چا پرې واخستل چاکليټ او بسکټونه چا، جوارو، په ټېپرو ايمان خرڅ کړو په ټېپ، ټي وي، اورېديو غوندې شيانو ډېرو، زياتو ټنګه سرو ايمان خرڅ کړو افسوس ډېرو جاهلانو افغانانو په شرابو او سندرو ايمان خرڅ کړو د ښار خلکو ډرامو او په فلمونو د يورپ په لنډغرو ايمان خرڅ کړو اسلام څه چې انسانيت يې شرمنده کړو دوي د وخت په ځناور ايمان خرڅ کړو

۱۳۸۸ د خبیثې دېموکراسۍ زامنو ته ډالۍ بې غېرته
ځان ته شوې خطر کفر ته واوښتې ته چې په ډالر
کفر ته واوښتې ختېه دې افغانه مسلمانه وه ولې
دومره زر کفر ته واوښتې هېڅ د عقیدې په مفهوم
پوی نشوې شولې ځناور کفر ته واوښتې سپین قانون
د امن دې ونه مانه خوښ دې کړلو شر کفر ته
واوښتې دغه سره شېطان ته دې سرښکته کړو کار
دې شرر کفر ته واوښتې مورې چې په کجورو، وې
مؤمن وې ته لږ چې نهر کفر ته واوښتې تا نه به
غوځیږي د (مفتون) په لاس دغه غلام سر کفر ته
واوښتې تقریباً ۱۳۸٤ باریکاب

زور

خلک غافلان د خرافاتو ډېره ښه مني بل ددې دنیا د
روایاتو ډېره ښه مني

تېر ورځنې هېر شي د راتلونکي نه خبر نه وي ټول د
وخت بچي دي د حالا تو ډېره ښه مني

داسې وخت راغلی چې درنو هستو ته سپک ګوري دا
کمزاته خلک د بې ذاتو ډېره ښه مني

دلته حق ویونکو لره ژبې مهر شوي دي دا مفسد
واکمن د مفسداتو ډېره ښه مني

زور چې درسره نه وي (مفتونه) نصیحت مکړه دا
ځناور خلک د کراتو ډېره ښه مني

تقریباً ۱۳۸٤ د کراتو په کلب کې ولیکل شو

ګران افغانستان

رایادیږي هر زمان افغانستان زما زړه سترګې او ځان افغانستان

په ښایئست کې ټول جهان ترینه لوګی شه دومره حسن لري وران افغانستان

ډېر نیازبین دی په قلنګ کې رانه غواړي مجاهد تنکي ځوانان افغانستان

مونږه تل په خپلو وینو سمسور کړی دا سپېڅلی ګلستان افغانستان

د (مفتون) په ژبه تل دغه ګردان وي زما ګران
افغانستان افغانستان

۱۳۸٤ خېرات زار دې شمه دا عادت چې زيات نکړې
ماته زړه په ماتو وعدو مات نکړې

پرېږده دا د تلو خبرې مکوه جوړ چې مې ګرېوان
باندې برسات نکړې

خدای به درنه واخلي د ځوانۍ غنأ پام چې په
مظلومو د زکات نکړې

خوږ به شې اشنا د کوه طور په شان ګرانه هېر د
مينې خوږ تورات نکړې

زه د هر حالت ترجماني کړای شم جوړ چې راته نوي
روايات نکړې

زړه به درنه لاړ شي زړه به وبائېلي ګوره که قبول د زړه سوغات نکړې

ته خو اول خپل غم نه تپوس وکړه بيا (مفتون) ته وايه چې خېرات نکړې

کڅ ۱۳۸۲ ذهرجن خاطرات سپرليه ستا په هجر کې رنګين زما غزل شو د تريخ خزان په غېږه کې شيرين زما غزل شو

د ستا پښتنو سترګو چې سبق د حيأ ورکړو جامه يې پښتنه شوله سنګين زما غزل شو

بوتان يې د شکونو د زړګي کعبه کې مات کړل چې کله حق پرست شو نو يقين زما غزل شو

هر بيت هر مصرعه کې يې هر چا ته ښکاري ځان د حق چې ترجمان شو نو آئين زما غزل شو

مئین چې دي په حق باندې سپېڅلې ښکلا لمانځي
همدې مینې پرستو لره دین زما غزل شو

ستومان خولې خولې مجاهدین چې یې وستائېل
ترې ووت پیکه والی او مالګین زما غزل شو

(مفتونه) چې وخت کله ذهرجن خاطرات راکړل نو
پس له هغې خوږ لکه ګبین زما غزل شو

باره ۱۳۸۳ حسینه کار نامه مرګ به دې مېلمه شي د
ژوندون ورځې به تېرې شي را به شي بېلتون د
پېوستون ورځې به تېرې شي

اې ساده زړګیه لږ د نورو زړونو خیال ساته بیا به
داسې نه یې د سکون ورځې به تېرې شي

را به شي د کلي د اختر د خوشالۍ ورځې دا د
صحراګانو د جنون ورځې به تېرې شي

خدای به مې د زرړه په باغ باران د وصال راولي دا د
وچکالۍ د خشک بېلتون ورځې به تېرې شي

پام د بوډا توب د مدرسې نه چې غافل نشې دغه د
ځوانۍ د مست مضمون ورځې به تېرې شي

ګل به د مسکا په پسرلي شي دا غوټۍ شونډې دغه د
خزان د زړه چاودون ورځې به تېرې شي

زړه يې د حسېن غوندې حسينې کارنامې ته دی ښکل
يې کړه جانانه د (مفتون) ورځې به تېرې شي

باړه حسين اکبر دوکان ۱۳۸٤ ګرانه مور ستا عظيم
شان و شوکت دی ګرانې مورې رب درکړی ډېر عزت
دی ګرانې مورې د بچو په غم دې تل سترګې لمدې
وي دومره ډېر دې محبت دی ګرانې مورې د ژوند باغ
ته پسرلی زړه ته سکون يې عجيبه دې حېثيت دی
ګرانې مورې بې لتانه دا ښائېسته ژوندون بدرنګ دی

ستا وجود د ژوند زينت دی ګرانې مورې کلی، کور او جهان تا باندې آباد دي ستا بېلتون ثاني قيامت دی ګرانې مورې تا ته يو نظر کتل حج اکبر دی ثوابونه دې صحبت دی ګرانې مورې د ښپو خاوره دې زخمي زړه ته مرهم دی زړه دې ډک له شفقت دی ګرانې مورې ستا په سترګو کې بلا خوښۍ پرتې دي ستا قدم لاندې جنت دی ګرانې مورې ستا رضا کې د الله رضا موندی شي حق دې ځکه کرامت دی ګرانې مورې که څوک غوارې کاميابي په دوه جهانه لوی سبب يې ستا خدمت دی ګرانې مورې د ژوندون د حادثو په غېږ کې ګېر يم ستا دعا ته ضرورت دی ګرانې مورې (مفتون) معاف کړه شفقت وربانده وکړه ۱۳۸۷ تا ته ډېر زيات ملامت دی ګرانې مورې عجيبه يو شان دي همزولې دي خور ګانې دي ښکلې دي نازکې شهزاد ګانې دي

تل يې د حيأ څادر اغوستی وي هر څومره که مستې دي او ځوانې دي سل ژبې يې زده دي، خو، څه،نه وايي ته به ګنې وايې چې ګونکيانې دي

ما ته پرې داښول جهان ښائېسته ښکاري ما باندې بې حده ډېرې ګرانې دي هېڅ قسم منفي ارخونه، نه لري رب ورکړې ټولې ښې خوبيانې دي

زغري لري غشي ورسره لري ګوره مجاهده دي جنګيانې دي هېڅ يو ټپوس خويه ورکتی نشي رعب لري دهشت لري بازانې دي

پاکه مينه غوارې په خاموش انداز داسې پاک لمنې ملنګانې دي بد نظر او بد خويونه، نه مني دې عادت کې کلکې طالبانې دي هېڅ سره بېلېږي نه جوړه ګرځي خو خصلت کې سمې يتيمانې دي

هر وختې په تور غلاف کې پټې وي ښکلې ثنا خوانې بلبلانې دي کله کله سپینې تسبې اړوي ډېر د حق پرست پیر مریدانې دي

کله چې د چا غم کې شپه روڼه کا وائې به حفصه کې شهیدانې دي ډېر زیات په حکمت د زړونو ښکار کوي ډېرې عجیبه غوندې ښکاریانې دي

دا صفت یې ټولو کې ډېر خوند کوي دواړه پښتنې دي افغانانې دي نور هم ډېر بې شماره خصوصیات لري دا خو د (مفتون) څو تشبیهانې دي

اې ربه د ستا په نعمتونو کې سترګې څومره ډېرې قدردانې دي

۱۳۸۸ لره پښتونخوا

آ ، ی

ګراني زه دې يم بورا، ته شګفته ئې زه پتنګ يم
پروانه ته مې ډيوه ئې

زه د عشق د نوې لارې لاروی يم ته مې ښکلې
همسفره اراده ئې

په ما اوس دی د ځوانۍ سپرلی راغلی ته تياره
غوړېدلې باغيچه ئې

ستا په يو نظر کتو هوا يي کېږم ګراني ډېره عجيبه
غوندې نېشه ئې

زه د مينې نابلده لامبوزن يم ته د حسن د درياب تنده
خپه ئې

زه په نوې ځوانۍ مست نوی زلمی يم ته د مېو
مستانه ډکه پياله يې

چې تا ښکل کړم نو د زړه غوټۍ مې ګل شي د سپرلي د سهارګي مسته وږمه ئې

د نظر بوراګان تا راځنې غواړي د ښائېست د باغيچې يوه غونچه ئې

ته زما د زړه د مړاوي ګل د پاسه ږېر په ناز د خوشبو يې غوندې خوره ئې

خيال او ذهن، زړه مې ټول تاته په ځير دي يوه ښکلې نازولې تماشه ئې

ستا نامه زما د ژبې مشغولا ده ګرانې ته زما د مينې ترانه ئې

تا به زه سينګاروم پخپلو وينو دومره ږېره راته ګرانه يې خوره ئې

هغه ورځ به له قیامته کمه نه وي چې ته کله مروره
یې خفه ئې

خطرونو ته چې خاندم ستا خاطر دی ته زما د ژوند
ارزو او خاطره ئې

ستا بېلتون راته ځپېړه د مرګي ده ګرانې ته مې د
زړګي یوه ټکړه ئې

زما سر او مال په تا باندې قربان دي ګوره ته مې د
سپېڅلي عشق کعبه ئې

په فطرت کې دې غرور د افغانیت دی په ښکاره که
عاجزي لرې ساده ئې

بیا کچکول په غاړه ګرځې ځوانان غواړې بیا غریبه
شوې او ملنګانه ئې

خو هېڅ وخت چې نا امېده غوندې نشې مونږ د ستا
یو ته زمونږ د ننګ شمله ئې

آزادۍ (مفتون) طالب به دې بډولۍ ورېي ته مېراث د
پښتنو یې پښتنه ئې

۱۳۸۷ مسته خاموشي ته چې لاړې تسلي دې رانه
یوړه غم دې پرېښود خوشالي دې رانه یوړه نا امېده
دې د للمې ګل په څېر کړم سمه نیمه زندګي دې رانه
یوړه جنګ د سترګو او په زړونو کې چاؤدنې هغه
مسته خاموشي دې رانه یوړه د بېلتون طوفان دې
دومره زورور وو مات رامات دې کړم مستي دې رانه
یوړه دومره کبر خو څوک نه کوي ملګریه ځواني
مرګ مه شې ځواني دې رانه یوړه سم سهي دې (
غرق و پرق) کړمه جانانه رنځ دې راوړو دوائي دې
رانه یوړه

اچین عدلخېل ۱۳۸۷

خو ښه مې خوښه ده دوستي خو، بې وسي ده هم
مې زړه غوارې مستي خو، بې وسي ده درنه غوندې به
لوګی شوی وم جانانه خوي لرم د سپېلني خو، بې
وسي ده کرکه مه کوه انسان یم کبرجنه ستا نه ښه
لرم ځواني خو، بې وسي ده دا پردی وطن پردی
سپورې خبرې دا مې کله زړه مني خو، بې وسي ده په
دې خړو خاورو خړ د چا خوښیږي دغه ګل ګل اننګي
خو، بې وسي ده د بدرنګو نوکران مې پېرزو نه دي دا
ښاېئسته ښاېئسته زلمي خو، بې وسي ده غم او درد
او بل وطن کې مزه نه کا دا نیمګړې زندګي خو، بې

وسي ده رانه هېر نه دي مدام راته يادېږي د وطن
ماذيګري خو، بې وسي ده ناديده او بې وفا نه يم
ملګرو ښه پوهېږم په هرشي خو، بې وسي ده له
خپل ځانه راته ډېر ګران دي (مفتونه) دا سپېڅلي
لېوني خو، بې وسي ده

١٣٨٢ كڅ خوږ عنوان څومره ښكلی خوږ دوران وې
ماشومتوبه بې پراو له ټول جهان وې ماشومتوبه
خړو خاورو او ګردونو كې به خوښ وې رنګينېو سره
وران وې ماشومتوبه د بې شماره خزانونو په لمن كې
خو ته ګل د ګل په شان وې ماشومتوبه تا كې يو ذره
اثر د نفرت نه وو ته په هر چا باندې ګران وې
ماشومتوبه په هر لفظ كې سل خونده خوندي وو په
ګونګۍ ژبه ګويان وې ماشومتوبه هر انداز به دې د
مينې ببل جهان وو څه هوښيار غوندې نادان وې
ماشومتوبه په ټول چم به د چوپتيا پرده خوره وه
چې به هر كله پرېشان وې ماشومتوبه لا تر اوسه مې

د زړه کتاب کې لیک دی عجیبه ښایسته دا ستان وې
ماشومتوبه بس چې لاړې پسې لاړې پسې ورک شوې
خوب وې خیال وې که ارمان وې ماشومتوبه د (
مفتون) د ژوند له درده ډک مضمون ته یو ډېر خوږ
غوندې عنوان وې ماشومتوبه

۱۳۸۲ کڅ مکاره د مظلوم ولس خونخواره خبر دې
نشته د وخت لویه خطا کاره خبر دې نشته

در پسې د دین په مینه مست ځوانان دي په کفري
نېشه خماره خبر دې نشته مجاهد دې د علاج پسې
ګرځېدېږي د ډالر پسې بیماره خبر دې نشته

دا د ګل په شان ځواني مې وقف کړې د مظلوم د
سترګو خاره خبر دې نشته د ذرې ذرې حساب درځنې
اخلم منډې مه وهه غداره خبر دې نشته

د تقوئ زغره لرم د ايمان توره اې کافره ګناه ګاره
خېر دې نشته افغانان د حق په غرړ را پاڅېدلي
مرداريږي به اغياره خېر دې نشته

دلته مست مجاهدين ځوانان وسيږي د وطن په هره
لاره خېر دې نشته په (مفتون) باندې منترې اثر نه
کا راګېږې به مکاره خېر دې نشته

۱۳۸۷

د غلۀ ملګري

ضرور به تښتي سور کافر او د هغه ملګري دغه زېږ
سترګي غلامان دغه د غلۀ ملګري د اسلاميت او
افغانيت جامه کې پټ غداران سره شرميږي به يو
ځای غټ او واړه ملګري د مظلومانو وينې څښې او
توبې هم وباسي دا په حرامو عادت شوي د ليوۀ
ملګري يو نيم خبيث چې روپۍ وګوري نېشه غوندې

شي ترخهٔ را خپل کا او خفه کاندي خوارهٔ ملګري د
کلک ایمان او د پاخهٔ عزم ملګري غوارم پکار مې نه
دي مذبذب او وراسته ملګري د وخت مهدي ته
ټینګېدی نشې مخ توري به ځي دا دجال پسې روان
راندهٔ کابهٔ ملګري په کومو سترګو به مخ کیږي د اللّٰه
پاک سره دا په دنیا کې د شېطان سره پاخهٔ ملګري دا
د حق لاره عجیبه سپېڅلی چاڼ غوندې دی چې
بېلوي سره مدام سم او کاږهٔ ملګري (مفتونه) دا وو
د زمونږه مظلومانو ازار چې حق نه څومره پټېدهٔ
وشرمېدهٔ ملګري

همدغو ته ډالۍ ۱۳۸۸ ډېر کم دي خاوندان د کلک
ایمان ډېر کم دي په خپل وطن قربان ځوانان ډېر کم
دي هجړا رنګي هجړا خویه دي بې شماره خو په
اصل کې نران ځوانان ډېر کم دي بې غېرته خو په یو
روپۍ درځن ده ننګیالي او غېرتیان ځوانان ډېر کم
دي چې ضمیر یې غلامي غواړي ډېر زیات دي د آزاد

زړه خاوندان ځوانان ډېر کم دي د کافرو غلامان دي بې حسابه خو کافرو سره وران ځوانان ډېر کم دي ګیدړانو باندې ډک تمام جهان دی هغه سرې سترګې زمریان ځوانان ډېر کم دي نن زیاتره د ډالرو بندګان دي حقیقت کې مؤمنان ځوانان ډېر کم دي وطن فروش خو دومره ډېر کله مچان دي وطن پاله افغانان ځوانان ډېر کم دي ښځینه ؤ باندې ډک دي بازارونه په رښتیا چې دي ځوانان ځوانان ډېر کم دي مزدوران د یرغلګرو په لکو، دي مجاهد قهرمانان ځوانان ډېر کم دي نن به سپین بېرغ په سپینه ماښۍ هسک وو (ننګرهار ۱۳۸۳) خو افسوس چې طالبان ځوانان ډېر کم دي

حقیقت

مست پسرلی یمه خزان مې قدر نه پېژني هوښیار مې ستائيي جاهلان مې قدرنه پېژني

زه داسې ګل یم چې مئین دي بوراګان راباندې خو دا
نازولي ګونګټان مې قدرنه پېژني

ښکلو ته ښکلو صفتونو ښکلی کړی یمه دا بدرنګ
مخي لعنتیان مې قدرنه پېژني

پاک مجاهد یمه په پاکو خلکو ښه لګېږم پیسه پرست
او غله ډاکوان مې قدرنه پېژني

اصلي افغان یم مست احساس د خپلواکۍ لرمه دا
چاپلوسان او غلامان مې قدرنه پېژني

په دین مئین تکړه ځوانان راسره مینه کوي خوا دا
بې ننګه هجړا ګان مې قدرنه پېژني

د غېرت منو سره کلکه ورورولي لرمه دا بې غېرته بې
وجدان مې قدرنه پېژني

شکر په دې چې په نېکانو خلکو ګران یمه زه
ګناهګاران او خبیثان مې قدرنه پېژني

زه د شهید په پلۀ روان یم انتقام یې اخلم دا بې
ایمانه غداران مې قدرنه پېژني

دا ګېډه غپ حرام خواره او دغه وږي تږي په انساني
رنګ کې لېوان مې قدرنه پېژني

زه د زمري او د شاهین په شان صفات لرمه دا ګیدړان
او ټپوسان مې قدرنه پېژني

زه به تر مرګه ملګرتیا د حق پرستو کوم که مړ کوي
مې که جهان مې قدرنه پېژني

نور هېڅ خبره نشته وږي دي ږانده غوندې دي چې
بعضې بعضې غمازان مې قدرنه پېژني

(مفتونه) زه د مظلومانو غم کې غرق و پرق یم د
وخت بچي او غافلان مې قدرنه پېژني

۱۳۸۷ ارمان زما زړ سترګې او ځانه مجاهده ځارشم
ځارشمه لتانه مجاهده ټول کفري جهان ته سترګو کې
اغزی ئې اې د ګل په شانته څوانه مجاهده قدمونه
به دې ښکل کړمه په سترګو د سنګر ستړیه ستومانه
مجاهده ستا په سپین مخ د جهاد د لار ګردونو زړګی
وړی دی له مانه مجاهده په وحشي کفري زندان مې
پېرزونه یې نازولیه طالبه جانه مجاهده بس همدا
ارمان لرمه چې قربان شم زه (مفتون) ستا له ارمان
مجاهده

۱۳۸۶ طاهر اخطار هستوګنځی

طالبه ګرانه ستا له شانه صدقه شه طالبه جانه ټول
جهان دې ته نذرانه شه طالبه جانه

چې قرآن عظیم الشان دې پکې ځای کړو آفرین دې
په سینه شه طالبه جانه دې نا اهلو ته د جهل په
تورتم کې د علمیت پسینه بېوه شه طالبه جانه

چې حالا تو دردولي ستړي کړې هغو زړونو ته دمه
شه طالبه جانه د غرور دنګ محلونه رانسکور کړه
قهرېدلې زلزله شه طالبه جانه

سره غلیم نه انتقام د ورونو واخله د جهاد پاکه جذبه
شه طالبه جانه یو ځل بیا د ایوبي تاریخ ژوندی کړه

پاکه کلکه اراده شه طالبه جانه

فرعونیان د وخت لښکرو سره غرق کړه د نیل مسته شان چپه شه طالبه جانه په (مفتون) ګرانه جهان کې لمبې مړې کړه د باران تونده شپېه شه طالبه جانه

۱۳۸٤

نشته

ستړې ستړې زندګي ده سکون نشته ترخې شپې دي هغه مست سباوون نشته

شاګردان د انقلاب د مدرسې یو بې له جنګه پکې بل یو مضمون نشته

ګام په ګام دي هديرې او زندانونه د پخوا په شان
مزه د ژوندون نشته

هجرانونه دي ياران سره جدا دي په قرار زړګي وصال
د پرون نشته

انقلاب دی په لوی رب باندې يې سپاره داسې مه
وايه چې ورک دی (مفتون) نشته

۱۳۸۷ د مينې مکتب هر خواره کا د ترخۀ ترجماني
مرګ کوي د ژوندانۀ ترجماني

هر بېګا هر يو سبا ته آئينه ده د ځوانۍ کوي زاړۀ
ترجماني

هر نا شکره ته د رب د نعمتونو هر ساعت کوي ړاندۀ
ترجماني

د جهاد شبګیر کې خوند د جنت شته دی دغه رنګ دې کا لېمهٔ ترجماني

انقلاب د فرهنګ ژبه داسې پرې کړه چې د باز کوي کارغهٔ ترجماني

ستا په سترګو کې د ګل په اثر کاندي دا اغزي اغزي بابهٔ ترجماني

ما د مینې مکتب هم څو، کاله لوستی

اوس کوی شم څه نا څهٔ ترجماني

(مفتون) هسې په ظاهره خوشال ښکاري اسویلی یې کا د زړهٔ ترجماني

۱۳۸۳ پښتنه پېغله کلی، کور، بام او بلې ده که ګودر دی دا هر یو د پښتنې پېغلې سنګر دی که ئې لور، که

يې منګی، که تبرګی دی هم یې توره، هم یې ډال دی هم خنجر دی استعمال د دنداسو او د نکریزو دا یې ډول سینګار نه دا یې هنر دی دا په غاړه غاړکی پېزوان په پوزه ښکاري خوي یې د زمري دی زورور دی بنګړي څکه ګرځوي په مړوندو کې مجاهده ده زندان ته یې نظر دی برند، کتل، هیبتي غړ مزل د آسپې هر انداز یې هر بد سترګي ته خطر دی په ښائېست کې د جنت د حورو خور ده بلکې څو وار یې مقام ترېنه بهتر دی لکه لمنځه ده د کلک عزم خاونده طوفانونو کې وسیړي ځای یې غر دی تور ټیکری توري جامې له حیأ ډکه رب ورکړی د کعبې غوندې اثر دی هغه وخت کې به جنګه وي راغلې که چا اووېئل چې سور شال یې په سر دی په غېرت یې افتخار کوؤ (مفتونه) ۱۳۸۸ د افغان جنګي تاریخ پرې منور دی

پېل و پای

د یو ورک منزل له لورې سترګې پټې بدن لوڅ او
پښې تورې سترګې پټې دې نېمګړې غېږ ته راغلم یو
نظر ته بیا مې بېرته کړلې نورې سترګې پټې د یو
ښکلي نا اشنا منزل په لورې بیا روان یم ته مې ګورې
سترګې پټې

-
  -
  -

زه

یو کمزوری غوندې څلی یم د خاورو د ژوندون په دې
فاني غېږ کې ولاړ یم

هر ساعت مې خطره د نړېدلو د اجل په طوفاني غېږ
کې ولاړ یم

-

▪

▪

لېونۍ ځوانۍ هغه يو ځو زمونږ د کلي زلمي آ د زمرو په شان غښتلي زلمي چينارونو په شان دنګې ځوانۍ آ د ګلونو غوندې ښکلي زلمي

ور سره وو د جهادونو احساس

د مظلومانو د دردونو احساس

د يتيمانو فرياد ورکړو ورته د انقلاب او د جنګونو احساس

اور يې شو بل د انتقام زړونو کې نور يې ځای نه وو د ارام زړونو کې

ډېر په جذبه باندې وتلی زلمي آ دګلونو غوندې ښکلي زلمي

اوس مو د کلي آ خوندونه نشته د شازلمېو محفلونه
نشته خشکې غرمې دي او ساره ماښامي اوس هغه
مست ماذيګرونه نشته نشته د کلي د اختر خوندونه
نه د حجرو، نه د ګودر خوندونه

ټول د سنګر په لورې تللي زلمي آ د ګلونو غوندې
ښکلي زلمي

يو نيم پخپله تر کالهٔ رازي د چا احوال د ژوندانهٔ
راځي د چا خبر د شهادت راشي د چا خو هېڅ
معلومات نهٔ رازي

څوک خشکو دښتو او په غرونو کې دي ځينې
زخميان په روغتونونو کې دي څوک زندانونو کې
ترلي زلمي آ د ګلونو غوندې ښکلي زلمي

ډېرې پېغلو ټېټ يې په طمع ناستې په انتظار ډکې له
غمه ناستې ورنه جدا د ژوندانهٔ ملګري زخمي په

زړونو بې مرهمه ناستې

چاته خاوند او چاته ورور یادیږي چاته د دواړو
سترګو تور یادیږي خیال کې یې ګرځي نازولي زلمي آ
د ګلونو غوندې ښکلي زلمي

وینې یې توی کړې انقلاب یې راوست په دښمنانو
لوی عذاب یې راوست د خزانونو خاتمه یې وکړه
مست پسرلی ګلاب ګلاب یې راوست

حالات به نوي شان رنګونه راوړي غرونه او دښتې به
ګلونه راوړي مونږ لکه تخم پرې شیندلي زلمي آ د
ګلونو غوندې ښکلي زلمي

ترې دردونکي یادګارونه پاتې سوري پټکي سره
څادرونه پاتې چا نه ټوپک او کمر بند پاتی دی چا نه
قلم او کتابونه پاتې

د چا یادګار وصیت نامه پاتې ده چانه تسبې او
دسمالونه پاتې

څوک یې تسل په یادګارونو کوي څوک یې د ژوند
انتظارونه کوي چاته خوبونو کې ورغلي زلمي آ د
ګلونو غوندې ښکلي زلمي

ور یې کړې مستې قربانۍ لېونۍ دین ته یې وقف
کړې ځوانۍ لېونۍ سرو سرو اورونو ته ورغاړې وتل
دې لېونو کړله نرۍ لېونۍ

دوي کارنامې د ورکېدلونه دی (مفتونه) هېڅ د
هېریدلو نه دي تا خو پخپله وو لیدلي زلمي آ د ګلونو
غوندې ښکلي زلمي

۱۳۸۸

هم بادشاه او هم ملنګ وو چې د ننګ او غېرت غر
وو یو غازي مجاهد ځوان وو دا سپېڅلی ګران شهید

خو دادالله اصلي افغان وو يو متماز، سرباز طالب د انقلاب د مدرسې وو فراغت د شهادت يې په زړګي باندې ارمان وو ټول ژوندون يې د دردمنو حادثاتو يو کتاب وو هر يو باب پکې جنګ وو خو جهاد پکې عنوان وو هر پاځون او هر خوځښت يې وو د نوي بدلون زېری هر غورځنګ يې اسلامي وو هر ډګر کې به کامران وو توکل يې په الله وو د قوي عزم خاوند وو زورورو ته سرزور وو او فاتح د هر مېدان وو چې به کله هم د حق او د باطل مقابله شوه بې پروا له مال او ځان وو خو په حق باندې قربان وو سر لښکروو د سر تېرو مجاهدو طالبانو د تحريک د پګړۍ ګل وو ويارْ د ټول افغانستان وو دښتو غرو کې وسېدلو جهانګير خيال ورسره وو هم بادشاه وو هم ملنګ وو عجيبه غوندې انسان وو چاته خوږ لکه ګبين وو چاته تريخ ذهر قاتل وو چا ته ګل چاته اغزی چاته نسيم چاته طوفان وو زړه وژونکو زمري رنګو هئبېتي سترګو نظر يې بد نظرو ګيدړ خويه ته

سم تندر د اسمان وو د عجيب خصلت خاوند وو
ورته فکر حېرانيږي هم پخپله پسرلی وو هم خزان
لره خزان وو د (مفتون) زخمي زړګي ته مراوي
مراوي سترې ژوند ته يو تکور وو يو ژوندون وو يو
سکون او اطمينان وو

خوره بهانه

دا چې هره ورځې زۀ درسره خاندم ته پوهېږې چې
په څۀ درسره خاندم

هر انداز دې راته خوږ لکه ګبين دی ځکه ډېر خوارۀ
خوارۀ درسره خاندم

ستا په مينه کې څه ببل شانته اثر دی زړه مې ژاړي
خو په خولۀ درسره خاندم

د چا سترګو ته به ګورمه پښتون يم چا له غمه به ډېر
ښه درسره خاندم

د نظر ګزار دي زړه راته مات کړی ځکه داسې په مات زړۀ درسره خاندم

داسې ووایه چې شونډې مې زخمي دي داسې مه وایه چې نۀ درسره خاندم

زه هم ستا غونډې مفتون یمه (مفتونه) چې په څیرې ګرېوانۀ درسره خاندم

۱۳۸۲ چېرته کېږي ژوند دمستۍ نه بغېر چېرته کېږي
د محتاجۍ نه بغېر چېرته کېږي

رسېدل هغه ښایئسته منزل ته

ستا د دوستۍ نه بغېر چېرته کېږي

د مسلمان افغان سوچه زندګي د ازادۍ نه بغېر چېرته کېږي

د هر اصلي پښتون اصلي تعارف ږيرې پګړۍ نه بغېر چېرته کېږي

په سپينو تورو کې طلب د حورو د طالبۍ نه بغېر چېرته کېږي

داد کافرو شرمنده بندګي د نېکټايۍ نه بغېر چېرته کېږي

ټولې دنيا ته د خپل ځان شرمول قراقوولۍ نه بغېر چېرته کېږي

دا ډالرو شېطاني شوقونه د غلامۍ نه بغېر چېرته کېږي

د امرېکا د محفلونو مزې د چاپلوسۍ نه بغېر چېرته کېږي

پېژندګلي د بې غېرته پښتون د موسيقۍ نه بغېر چېرته کېږي

د ډرامو زامن نارې وهي چې دېموکراسۍ نه بغېر چېرته کېږي

خېټه پرست خلک تل داسې وائي چې د ډوډۍ نه بغېر چېرته کېږي

هر خبره په ښائېسته الفاظو د شاعرۍ نه بغېر چېرته کېږي

له بادشاهانو نه قلنګ (مفتونه) د ملنګۍ نه بغېر چېرته کېږي

۱۳۸۸ سترېيا د کال شبګير يم لږ مې خوب ته پرېږده
دلګير دلګير يم لږ مې خوب ته پرېږده

وخته څه وخت خو ذهیرېږه پر ما ډېر زیات زهیر یم لږ مې خوب ته پرېږده

دنیا پرست نه یم ظالم نه یمه د خدای فقیر یم لږ مې خوب ته پرېږده

که ته مې پیر یې دعاګانې کوه که زه دې پیر یم لږ مې خوب ته پرېږده

ناترسه ژونده زړه دې نه یخیږي مرګ ته نسکیر یم لږ مې خوب ته پرېږده

د شهیدانو له وطنه راغلم ستړی په ویر یم لږ مې خوب ته پرېږده

زه خو دې هسې هم د زلفو دام کې اشنا اسیر یم لږ مې خوب ته پرېږده

وحشته چرته به (مفتون) لاړ شمه بند په ځنځير يم
لړ مې خوب ته پرېږده

د يو سفر دوران ۱۳۸۰ د مظلوم اه

چې په مخ باران د ترمو اوښکو سلامي کوي جهان د
ترمو اوښکو

چې شپبه شپبه راتوي په شنه روضه شي بس همدا
مې دی ارمان د ترمو اوښکو

يو اثر د جنتي ښائېست ښکارېږي دا چاپونه په
ګرېوان د ترمو اوښکو

د ګلاب غوندې پرهر پرهر زړه غوارېي تويول نه دي
اسان د ترمو اوښکو

د کونېنو کائېنات يې ندارنه دي د يو ځاځکي د جانان
د ترمو اوښکو

د هر څاڅکي په بدل کې یې جنت دی ګوره دومره
دی لوړ شان د ترمو اوښکو

د مظلوم،آه ته چې سپک ګوري (مفتونه) هغه ورې
دي طوفان د ترمو اوښکو

۱۳۸۳ وخت او بخت چې په کوم وخت راسره بخت
اډیوالي پرېښوده راسره سمه تاج او تخت انډیوالي
پرېښوده چې وخت مې واچولې ښپو ته د غربت
زولنۍ یا خو د غرضه په زړه سخت انډیوالي
پرېښوده چې ستا غمونو مې په زړه باندې یرغل
وکړلو خوب رانه وتښتېد بالخت انډیوالي پرېښوده
په نیمه لار یې ارمانجن اجل ته لاس کې ورکړم ما
سره ډېر بې وخته وخت انډیوالي پرېښوده

ټوټه د رب حکم وو له خاورو راپېدا شوم لکه ګل
نیمګړي ژوند ته په خندا شوم

خو تر پایه مې د ژوند سپرلی مل نه شو ارمانجن ترېنه په نیمه لار جدا شوم

ډېر ناڅاپه د اجل خزان، خزان کړم دا دی بېرته خړو خاورو کې فناه شوم

•

▪

▪

▪

ټوټه

ډېر ښاپېسته لکه غمی ومه یو وختې د زړه باغ ته پسرلی ومه یو وختې

ګل ځواني مې وه خاني بادشاهي وه د هر چا لکه زړګی ومه یو وختې

اوس مې دغه خړ پړ قبر کې چینجي خوري زه هم
ستا غوندي زلمی ومه یو وختې

دوا

وینه مې تېل نن مې ډیوه کړې چې رڼا اووېشم
اوښکې باران خوي مې سپرلی کړې چې ښکلا
اووېشم آه مې نسیم کړې دغو مړاوو غوټېو شونډو
لره چې په ژړغونو هېواد والو مې خندا اووېشم زړه
مې هېنداره کړې چې هر څوک پکې ځان وګوري د
دین طالب مې کړې چې مینه او وفا اووېشم ژبه مې
شهد کړې او خیال مې سپین طبیب کړې خدایه چې
په پرهر وطن باندې دوا اووېشم

•

▪

▪

لټون

نن که دې ښکليه په ګل پاڼو کې تصوير لټوم بيا به
دې سپينو سپينو کاڼو کې تصوير لټوم

فطرت يو بل سره هېلمند او په خېبر اوويشتو اوس
د کوچي جانان په زاڼو کې تصوير لټوم

شپونکی جانان زمونږ دغره نه انقلاب وړی دی اوس
يې ګورګورو او ممانړو کې تصوير لټوم

حالا تو دومره ډېر اوتر کړمه (مفتونه) ګرانه چې د
نښترو په بوګياڼو کې تصوير لټوم

حيات په لاره ۱۳۸۳

ښوېه څوک ملنګ د زمانې دی څوک بادشاه دی د چا

بار ده جنازه څوک په خندا دی

مدام نه کوي ياري د سرو ګلونو د ژوندون پسرلی
دومره بې وفا دی

جذبه

تل پرې اوښکې تويوي زړه يې صفا دی ډېر دردمن
دی محبت يې په رښتيا دی

هغه مسته زندګي د فردوس غواړي په دعا يې لاس
نيولي په ژړا دی

نه ساده دی نه (مفتونه) ژوند کې تنګ دی ورته
حورې اشارې کا وارخطا دی

■

نیمګړی دوران

که ځان ځان بولې نو ځان به درنه لاړشي لوی شرف
د لوی انسان به درنه لاړ شي

په دې ټیټ ځان چې ځان لوړ ګڼې انسانه انسانیت
دغه لوړ شان به درنه لاړ شي

چې د ځان غوندې انسان ته کوې طمع څه به درنه کا
ایمان به درنه لاړ شي

په امېد، امېد امېد به دې شي ختم څو شپې ژوند
ددې جهان به درنه لاړ شي

بیا به وروسته مروړې لاس خو وخت به تېر وي دا
نیمګړی شان دوران به درنه لاړ شي

که دې دغه شان عمل وي مسلمانه د اسمان په لور
قرآن به درنه لاړ شي

په (مفتون) دومره زر مه تنګېږه ژونده دا د څو
ورځو مهمان به درنه لاړ شي

۱۳۸۳ شدیاره زندګي د دنیا څه خوار وزاره زندګي ده
ډېره ستړې ناقراره زندګي ده د چا غم ژړا، غربت ته
نظر نه کا ځي تېرېږي خود مختار زندګي ده بس
طبیب یې دی مرګی دارو یې خاورې د حرص په رنځ
بیماره زندګي ده هېڅ اثر په کې د مینې د خوند
نشته تل مرګي ته انتظاره زندګي ده څوک به څنګه د
سکون ساه پکې واخلي د اجل خوله کې ایساره
زندګي ده ارمانونه پکې ځکه خاورې کېږي چې د
مرګ په سخته لاره زندګي ده ارمانجن به دې رخصت
کا پټې سترګې ناز پرې مکړه نا اعتباره زندګي ده ته
غافل لا په دې راز پوه شوی نه یې رب در کړې څه
لپاره زندګي ده کر پرې وکړه د نېکۍ باران د اوښکو

زرغونه يې کړه شدياره زندګي ده هغه کله په مفهوم
د ژوند پوهيږي چې هر چا کړې بې ياره زندګي ده
چې د مينې په نوم نه وي په دار شوي د هغوي
ځومره بېکاره زندګي ده اې (مفتونه) چې دې
خوښه ملنګي کړه په نصيب کې دې سرداره زندګي
ده ۱۳۸۲

فاني دنيا

لرې ترېنه تښته محبت يې دېواني ده دا دنيافاني ده
مينه د فاني دنيا عظيمه ناداني ده دا دنيافاني ده

څوک چې د دنيا خبيثه مينه کې راګېر شي رب
ورځنې هېر شي نه ګوري حلال حرام حرص يې
دومره ډېر شي رب ورځنې هېرشي خوښ به يې
دولت وي دا يې لويه نشاني ده دا دنيافاني ده

مینه د دنیا نه اتفاق نه شریک کور مني نه دې پلار او
مور مني نه حقوق د خلکو نه حقوق د خور او
ورورمني نه دې پلار او مور مني هسې یوه توره شپه
ظالمه زندانې ده دا دنیافاني ده

دغه په دنیا مئین نه عقل نه شعور لري صرف یو
غرور لري نه خیال په خوارانو نه څه قدر د مزدور
لري صرف یو غرور لري هر غریب سوالګري ته کنځل
یې قرباني ده دا دنیافاني ده

لس روپو خبره وې اوکړې پرې لس قسمه دوي مرګ
نه وي بې غمه دوي تله هم د خپلې اندازې نه ساتي
کمه دوي مرګ نه وي بې غمه دوي نن سبا د خلکو
بس همدا مسلماني ده دا دنیافاني ده

ږیره دي شوه سپینه د دنیا حرص دې سور نشو وړی
زړه دې مور نشو نیت، مرام، قدم، خیال دې د دین په
لاره جوړ نشو وړی زړه دې مور نشو ستا په حال
غافله ډېر افسوس او حېراني ده دا دنیافاني ده

ډېر دا ستا په شانته مرګي یوړل کبرجن خلک ښه یې
کړل غمجن خلک دا په مال دولت او اولاد باندې مئین
خلک ښه یې کړل غمجن خلک پاتې یې جائېداد،
بنګلې د دوه ورځو فاني ده دا دنیافاني ده

ګوره غافل نشې درته مخکې سختې لارې دي ځای
دې تورې خاورې دي وائي چې ظالمو کبرجنو برخې
خوارې دي ځای دې تورې خاورې دي بیا دې پس له
مرګه په دې ژوند پښېمانی ده دا دنیافاني ده

راشه فائېده واخله له دې دوه ورځې ژوندونه ته وه
ګرانه (مفتونه) ته راوله په ځان کې د خواره نبي

خویونه ته وه ګرانه (مفتونه) ته هسې دې هم ګوره
د چینجو خوراک ځواني ده دا دنیافاني ده

خاورې به شې لړ د خدای نه کوه ډار خاورې به شې
ډېر مغرور مه ځه په لار خاورې به شې عاجزي کوه
ځان خاورې خاورې بوله که هر څو یې ګل رخسار
خاورې به شې اې د خړو خاورو جوړ عاجز انسانه
دومره مه کوه سینګار خاورې به شې د رب ښکلي
بندګان چې ازار نکړې درته وبه کړي ازار خاورې به
شې څومره ښکلی تن وجود الله در کړی ګوره زرشه
توبه ګار خاورې به شې دا دنیا یوه کشتۍ د مسافر
ده بس د مرګ کړه انتظار خاورې به شې دا رنګینه
زندګي به دې تالا شي د مرګي په سخت ګزار خاورې
به شې ګل ځواني به دې د قبر چینجي وخوري
ځوانه تېر به دې شي وار خاورې به شې د لحد په
تنګه غیږه کې به ګېر شې شې په خاورو کې به شمار

خاورې به شي اې (مفتونه) دا نيمګړی ژوند به تير شي که غريب يې که سردار خاورې به شې غوښتنه

ربه دومره توان خو را کړې ما ناتوان ته چې د حج په نيت شم لاړ عربستان ته

چې ستاپاک حرم کې سر په سجده شم ګناهګار يم چې بخشش وغواړم ځان ته

بيا مې ستا لو وېرې اوښکې په مخ راشي د سېلاب غوندې ريښې ريښې ګرېوان ته

بيا سر تور سر او ښپې يېلې ښپې روان شم هغې ښکلې مدينې فخر جهان ته

د حضور زيارت په مينه مينه وکړم نوراني سپېڅلی آب ورکړم چشمان ته

په امېد د شفاعت زه ګناهګار بیا بېر په چیغو چیغو
وژاړم جانان ته

بیا همدغه حال کې وغواړم د رب نه د جهاد جذبه
غافله مسلمان ته

هم دعا د خلاصون وکړمه په زوره مقبوضه او غروق
پرق افغانستان ته

۱۳۸۵

دعا

طبیعت فقیرانه زړه شاهانه را خدایه ژوند د بې غمۍ
ملنګانه را

نظر فراخ اروا مړه راکړه خاونده خوي خصلت
پېغمبري عاجزانه را

چې مې تل ربه د ستا رضا هدف وي داسې ښکلی صفا نیت مخلصانه را

سامعان کړې غوږونه د کلام ستا ژبه خوله هم ثنأ ګو صادقانه را

پوزه هم د حقیقي خوشبو لپاره دماغ ربه د علمونو خزانه را

دې بدرنګې زندګۍ نه مې زړه موړ کړه امېدونه د جنت عالیشانه را

پر قیامت چې ملامته درته نشم ټول بدن د ستا په لار کې نذرانه را

چې تاریخ د صحابه ؤ را ژوندی کړم د جهاد جذبه سپېڅلې مستانه را

چې جهان رانه د مينې الهام واخلي هر انداز را لره
خوږ عاشقانه را

چې دا خاورې زندګي راته سره زر شي د نېکانو
بندګانو او دوستانه را

را کوي چې سپور نظر ته آب د مينې ټول ملګري مينه
ناک او صوفيانه را

چې همدرد د پنجره بند مرغانو هم شم ضمير دغه
شان دردمن ازادانه را

لوی ارمان د شهادت راته پوره کړه د حمزه سينه د
غشو نشانه را

چې د زړه خبره زړه ته په حکمت ورړم ما (مفتون)
ته ربه خيال شاعرانه را

۱۳۸۲ تمت بالخير

Retrieved from
"https://incubator.wikimedia.org/w/index.php?title=Wb/ps/دار_ته_هرکلی&oldid=1412854"

Last edited 6 years ago by Midnight Gambler

Content is available under CC BY-SA 3.0 unless otherwise noted.